

sabırsızlık zamanı

ekim' 21

fiyat 5tl

**Sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir
dünya ellerimizde!**

BİZE GELECEK BORCUNUZ UAR!

İÇİNDEKİLER

Kavga Günlerine Hazırlanalım!.....	5-7
Düşman Botla Değil, Limuzinle Gelir!.....	8-10
Ulusal Sorunun Çözümü Üzerine.....	11-12
Gençliğin Tipolojisi.....	13-16
Pandeminin Gölgesinde Açılan Okullar.....	17-18
Sorunlar Bitmiyor Gençliğin Öfkesi Büyüyor.....	19-20
10 Ekim'den Bugüne.....	21-23
Alacaklıyız, Bize Gelecek Borcunuz Var.....	24-25
Kapitalizmden Alacaklıyız.....	26
Kazanmak Zorundayız!.....	27
Dünya Gençlik Hareketi: Geçmişten Günümüze Bir Bakış.....	28-30
Barınamıyoruz!.....	31
LGBTİ+ Nedir?.....	32-33
Türkiye ve Kürdistan'da Öğrenci Gençlik Hareketi.....	34-37
Röportaj.....	38
“Yeni İnsan”.....	39-43
“Hayata Dair Sözler”.....	44-45

Merhaba Sabırsızlık Zamanı Okurları...

Ekim sayısı ile yine karşınızdayız. Ekonomik krizin bizleri daha çok yoksullaştırdığı, işsizliğin bizi yaşamın dışına ittiği, ırkçılığın, taciz ve tecavüzlerin, kadınlara yönelik saldırıların giderek arttığı, sorunlarımızın oldukça katmerlendiği günlerden geçiyoruz. Kapitalist sistem her geçen gün bizleri geleceksizleştiriyor ve bizlere bir yaşam alanı tanımıyor. İşçiler ve emekçiler, öğrenci ve işçi gençlik, kadınlar, ezilen halklar, LGBTİ+'lar artık bu sistemde yaşamak istemiyor. Öğrenci gençliğe hiçbir şey vaat etmeyen kapitalist dinci, gerici, bilimsellikten uzak bir eğitim sistemiyle karşı karşıyayız. Yeni eğitim-öğretim sürecinin başlamasıyla birlikte var olan sorunların arttığını, öğrenci gençliğin bu sorunlar karşısında sessiz kalmadığını görüyoruz. Yüz yüze eğitimin başlamasıyla birlikte gıda, ev, yurt ücretlerinin zamlanması, pek çok öğrencinin yurda yerleşemediği veya ev tutacak maddi durumu olmadığı için sokakta kalması, barınmaması gibi yakıcı sorunlar öğrenci gençliği politikleştiriyor. Bu sorunlar sokakları, parkları bir eylem alanına dönüştürüyor.

Bir tarafta zenginliğine zenginlik katan sermaye sınıfının ve onun temsilcilerinin şatafat içinde yaşadığını görüyoruz. Diğer tarafta emekçi insanların geçim sıkıntısı yaşadığı için intihar ettiğini, öğrenci gençliğin barınmadığı için üniversiteye gidemediğini, yurt önemleri alınmadığı için inşaat çukuruna düşüp ölen gençleri, yemekhane kartında parası olmadığı için intihar edenleri görüyoruz. Fakat biz bunlara mecbur değiliz! Kapitalist sistemin yarattığı geleceksizlik, işsizlik, hayat pahalılığı gibi sorunlara karşı bulunduğumuz her alanda sesimizi yükseltmeliyiz. Bizi geleceksizliğe sürükleyen bu sistemi yıkmak ve kendi geleceğimizi kendi ellerimizle inşa etmek zorundayız. Çözüm, eylemlerimizi lise ve üniversite sıralarından; işçi mahallerine, emekçi semtlere, kent meydanlarına, fabrikalara taşımaktır. Ayaklanmalarda en ön saflarda olan gençliğin yıkıcı bir etkisinin olduğunu söyleyenler olarak bu sayımızda yeni dönem eğitim-öğretim süreciyle birlikte yaşanan sorunları, yaşadığımız topraklarda giderek yükselen ırkçılığı ve göçmen sorununu, genç işçilerle yaptığımız röportajları, dünya gençlik hareketini ve Türkiye gençlik hareketini, ulusal sorunu, LGBTİ+'ların mücadelesini ele aldık. Kolektif çabalarla çıkan öğrenci fanzinimize sizler de yazı yazabilir, çizimlerinizi, öykülerinizi, röportajlarınızı bizlere göndererek sesimizin büyümesine katkıda bulunabilirsiniz. Röportajların, makalelerin, devrimci şarkı sözlerinin sizleri beklediği Ekim ayı sayımızı keyifle okumanız dileğiyle...

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

KAVGA GÜNLERİNE HAZIRLANALIM!

Yeni eğitim- öğretim döneminin başlamasıyla birlikte öğrenci gençliğin yaşadığı sorunların ve buna karşı tepkilerin hızla büyüdüğü günlerden geçiyoruz. Halihazırda var olan sorunlar pandeminin de eklenmesiyle daha da katmerli hissediliyor. Kapitalizmin hayatımızı yaşanılmaz kıldığı böylesi bir ortamda, gençliğin çeşitli platformlarda ve sokaklarda giderek politikleştiğini görebiliyoruz. Bu tespitimizi ortaya koyarken gençlik kitlelerinin içinde bulunduğu ruh halini, bilinç düzeyini, hareket kabiliyetini, eylemsellik durumunu vb. göz önünde bulundurarak belirtiyoruz. Sokak eylemlerinin sayısının artmasından öfkeli homurdanmalara, gençliğin yaşadığı sorunların kaynağını siyasal iktidar ve düzenin kendisi olarak göstermesinden, dinci-faşist iktidarın kitle tabanı olan gençlerin düzen karşıtı saflara geçmesine, sosyal medyada siyasal iktidar karşıtlığının bireysel isyanlardan örgütlü tag eylemlerine dönüşmesine kadar birçok örnek bize yeterince veri

sunuyor. Toplumsal sorunların yarattığı yıkımın geniş emekçi kesimleri ve gençliğin büyük bir çoğunluğunu etkilediği bugünler fıslıtı gazetesinden bireysel isyanlara ve buradan örgütlü hareketlere yerini bırakmış durumda. Halk pazarlarından, emekçi semtlere, liselerden, üniversitelere, toplu taşıma araçlarına, fabrikalara, parklara kadar toplumun geniş kesimleri yaşadığımız topraklardaki siyasal ve sosyo-ekonomik gidişatı tartışıyor. Bu hararetli tartışmaların en önemli öznelere birisi de üniversiteli-liseli öğrenci gençlik, işsizlik sarmalında sıkışmış genç işsizler, ağır şartlarda çalışmak zorunda olan genç emekçiler, kapitalizmin yarattığı ata erkiye karşı isyan eden genç kadınlardır. Toplumun geniş emekçi kesimlerini etkileyen ekonomik krizin derinleşmesi ve bunların biz gençliğin hayatına etkisi son dönemlerin en yakıcı gündemleri olarak önümüzde duruyor. Gıda fiyatlarına, ev kiralarna, yurt ücretlerine, faturalara gelen zamlar,

yurtların yetersizliği, her şeyin ateş pahası olması, üniversiteyi kazandıği halde maddi durumunun yetersizliğinden üniversiteye kayıt yaptıramayan üniversiteler, geçim derdinden intihar eden gençler ve işçiler...

Toplumsal sorunların dayanılmaz noktalara geldiği yaşadığımız topraklarda son zamanlarda toplumun ve gençliğin nasıl hızla politikleştiğini görebiliyoruz. Bunu ölçmenin önemli araçlarından bir tanesi haline gelen bir şey varsa, o da sokak röportajlarıdır. Her gün sosyal medyaya, Youtube videolarına hatta Tiktok'a bile yansıyan gençliğin yaşadığı sosyolojik, ekonomik ve psikolojik yıkımdan kaynaklı içinde bulunduğu öfke ile karmaşık duygu durumunu bu röportajlarda haykırdığını görmek mümkün. Umutsuzluk, bıkkınlık, tükenmişlik hissi, çıkışsızlık duygusu, bireysel isyan hali, öfkeli duygu durumu... Uzun alıntılara boğmayacağız yazımızı ama bu yazıyı okuyan bütün okurlarımızın son zamanlarda sokak röportajlarına yansıyan emekçilerin ve gençlerin haklı isyanını gözlemlediklerini düşünüyoruz. Sosyo-ekonomik yıkımın pandemi ile birlikte daha da derinleştiği, yurt ve kira fiyatlarının 2-3 kat arttığı, devletin öğrencilere yeterince yurt sağlamadığı, okullarda pandemi önlemlerinin yeterince alınmadığı, geçinememenin gençliğin geniş kesimlerini çok ciddi etkilediği bir dönemden geçiyoruz. Ev tutabilecek durumu olmadığı veya yurt çıkmadığı için sokakta kalan barınamayanların ya da yemek kartında 1.40 kuruş kaldığı için intihar eden geçinemeyen gençlerin çıkış aradığı

bir dönemdeyiz. Buna sermaye sınıfının ve faşizmin tepesindekilerin pervasız ve aşağılayıcı açıklamaları eklendiğinde gençliğin hissettiği düzen karşıtlığının giderek büyüdüğü röportajlara yansıyor. Çürümüş düzen savunucusu, beyni örümcekleşmiş faşistlerle cesurca tartışan ve toplumsal sorunları kendi somutluğu içinde eleştirmeyi bilen gençlik, telefonunu çıkar dediklerinde bunu diyenin geriliğini mahkum etmesini çok iyi biliyor.

Nasıl bilmesin? Dünyanın her tarafında kapitalizm yıkılırken, emperyalist-kapitalist sistemin ardında bıraktığı enkaz, geleceksizleştirdiği milyonlarca genç insan bu düzenden bir çıkış yolu arıyor. Pandemi döneminde evlere hapsedilen, eğitim sisteminin durduğu, ailelerinin işsiz ve gelirsiz kaldığı bir gençlik düzene öfke duymasın da ne hissetsin? Bu elle tutulur öfkenin sosyal medya platformlarına ve sokak röportajlarına yoğun bir şekilde yansıdığını belirtmiştik. Hatta dinci-faşizmin tepesinin bile geçtiğimiz günlerde yaptığı "Gençlerimiz çeşitli bahanelerle siyasete alet ediliyor" ve "Ülkemizde barınma sorunu yoktur, parklarda yatanlar ikinci bir gezi arayışındadır" açıklamaları ile gençliğin siyasallaşmasından, toplumsal sorunlara karşı harekete geçmesinden duydukları korkuyu gösteriyor.

Nasıl korkmasınlar? Geçtiğimiz günlerde sosyal medyada birçoğumuzun denk geldiği bir sokak röportajı vardı ki gerçekten parmakla gösterilecek durumdaydı. Röportajda duygu

ve düşüncelerini bütün samimiyetiyle, başarılı ve net bir şekilde anlatabilen genç arkadaşımız yaşadığımız topraklardaki milyonlarca emekçinin ve gencin yaşadığı sıkıntıların kaynağı olarak, bu düzeni ve düzenin başındaki dinci-faşist iktidarı açıkça gösteriyor. Sorunların asıl kaynağının siyasal iktidarın ve temsil ettiği kapitalist düzen olduğunu bilince çıkması faşizmin korkularını katlıyor. Gençliğin apolitik, geri olduğunu, sadece kendi gündemlerine boğulduğunu ya da "takılmakla" zaman öldürdüğünü iddia edenler tekrar düşünsün diyoruz. Gezide devleşen o gencecik insanlar bugün hala aramızda liselerde, izbe atölyelerde, fabrikalarda ya da üniversitelerde hayata tutunmaya çalışıyor ya da işsizlik cehenneminin içinde oradan oraya savruluyor. Gençliğin olayları doğru yorumlayamadığını veya politik bilinçten yoksun olduğunu söyleyenler yanılıyorlar. Evet, hayatın kendisinin öğrettiği kendiliğinden kazanılmış bir bilinç bu, ama henüz devrimci saflarda örgütlenmemiş gençlerden daha fazlasını beklemek haksızlık olurdu. Şimdi tartışmamızı gençliğin öncüsü olma ve gençliğin geniş kesimlerini devrime kazanma iddiası ile yola çıkan bizlere yöneltelim.

Bu köhnemiş düzeni hangi araçlarla ve hangi yöntemle nasıl değiştireceğiz ve yıkılanın yerine ne koyacağız konusunda henüz geniş gençlik kesimlerinde yeterince bir bilinç beraklığı yok. Ama somut durumun milyonlarca genci düzenin karşısında saflaştırdığı böylesi bir dönemde gelişecek bir toplumsal harekette,

patlayacak bir halk ayaklanmasında en önde dövülecek kesimlerin genç işçiler, genç işsizler ve öğrenci gençlik olacağından şüphe duymuyoruz. Düzen karşıtlığında buluşan, dinci-faşist iktidara karşı olan bu geniş gençlik kesimleri içinde nasıl bir güç olacağız? Faşizmin nasıl yıkılacağı ve yıkılanın yerine ne konacağı konusunda bulunan kafa karışıklığını gidermek, gençliğin önüne devrimci bir mücadele hattı koymak biz devrimci öğrencilere, Leninist gençliğe düşüyor. Taze güçlere ulaşmak için durmadan, yorulmadan çalışmak; yaratıcı yöntemlerle politikalarımızı anlatmak ve taban örgütlerimizi genişletmek öncelikli hedeflerimiz olmalı. Gençliğin kendi öz gündemleri ile gelişen eylemselliklerin içinde yer alıp, oralarla bağlar kurmayı kendimize hedef koymalıyız, ancak salt talepkar gündemler ile yetinmeyiz. Sorunlarımızın kalıcı ve gerçek çözümünün işçi sınıfının önderliğinde gerçekleşecek bir halk devriminde olduğunu ve günün yakıcı görevinin faşizme karşı politik özgürlükler mücadelesini yükseltmek olduğunu her platformda, en geniş ve en zengin araçlar ile bıkmadan, usanmadan açıklamalıyız. Yaşamın kendi akışı milyonlarca genci bizim politikalarımızın durduğu yere getiriyor, burada gençliğin edilgen değil etkin bir özne olabilmesi için gençliğe açık çağrı yapmaktan çekinmeyelim. Kavga dolu günler bizi bekliyor, fırtınanın kopması yakındır!

DÜŞMAN BOTLA DEĞİL, LİMUZİNLE GELİR!

Boğazlarında bir çıkmış ekşimiş ekmek ile atlayıp geliyorlar botlarda, kiminin açıklıktan gözleri fırlamış, kiminin kemikleri sayılıyor, kiminin gözünde yaşadığı dehşetin, ardında bıraktığı vahşetin korkusu görülüyor. Coğrafyalar değişse de sorunlarımız aynı, hepimiz işçi sınıfının bir parçasıyız, açlık, sefalet, yıkım dışında payımıza bir şey düşmüyor. Savaşlar ile ülkeleri yok edilip göç yollarına düşen sınıf kardeşlerimizle tek farkımız konuştuğumuz dil dışında ne olabilir ki? Ama bizi ezen, sömüren, göç yollarına düşürenler de nereye gitse değişmiyor. Sermayedarlar, emperyalist devletler ve onların işbirlikçi kapitalist hükümetleri... Biz de aynı sınıfın yoldaşları olarak diyoruz ki; “Düşman botla değil, limuzinle gelir.” Düşman bellidir, hedef ortadadır! Hemen hemen 4 milyon insan, 4 milyon kendi kaderine tayin edilmiş mülteci...

Çoğunun kaderi köle gibi atölyelerde, tarlalarda işçilik yapmak oluyor. Fakat, aynı şekilde Türkiye'deki işçi ve emekçiler de aynı kaderi paylaşıyor. Korkunç kölelik şartlarında atölyelerde, tarlalarda çalışıyor. Durum böyleyken kiminin ağzında; “Bunlar yüzünden işsiz kalıyoruz” saf-sataları, kiminin dilinde; “Sokaklarda şiddet, taciz, eğitimde fırsat eşitsizliği onlar yüzünden” diyerek ortaya saçılan nefret söylemleri... Sorulması gereken soru şu olmalı. “Aynı kaderi paylaşıyorken, aynı sefaleti, açlığı yaşıyorken neden mülteci düşmanlığı?”

Bir atölyede güvencesiz, kayıtsız, hiçbir can güvenliği olmadan çalışan Suriyeliler, kâğıt toplayan Afganlar, İstanbul'un herhangi bir semtinde saat satan siyahiler. Fakat, aynı şekilde sömürülen aynı kaygıları taşıyıp çalışmaya mecbur olan iki ülkenin emekçileri de aynı durumda, ama zengin olan patronlar, sermaye sınıfı, peki ya nedir bu çelişki... İşte bu çelişkiyi, bu uzlaşmaz çelişkiyi görmek en yakıcı sorunumuzdur.

Bu nedenle bu sorunun nedenlerine bakmamız gerekiyor. Dünya, insanlığın göç hareketlerine hiç de yabancı değil. Tarih boyunca milyonlarca insanın kıtlık, savaşlar, doğal afetler vs. nedenlerle göç ettiğini biliyoruz, bu bağlamda göç hareketi her daim güncel bir durumdur. Kapitalizm, ortaya çıktığında da “emek gücü” için kırdan kentlere doğru göçü bizzat örgütlemiştir. Türkiye kapitalizmi de bu yoldan köylerde yaşayan emekçileri geçim ve üretim araçlarından uzaklaştırarak işçileştirmiştir.

Kapitalizm, ücretli emeğin sömürüsüne dayanır. Ücret miktarı ile artı değer zıt bir orana sahiptir. Yani işçiler için ücret ne kadar düşükse, burjuvazinin artı değeri o kadar yüksek olur, 2. Emperyalist paylaşım savaşından sonra Almanya'ya giden Türkiyeli emekçiler de bu nedenle götürülmüştü. Yani artı-değer, sermaye birikimi için orda da Türkiyeli işçiler göçmen konumundaydılar ve acımasızca sömürüldüler.

Hadi bunları geçelim, göçmenler gelmezden önce de işsizlik batağı yok muydu? Kadınlar katledilmiyor muydu? Yine aç, yoksul yaşamıyor muyduk?

Şunu unutmamalıyız, bizler kıt kanaat geçinirken zenginliklerine zenginlik katan göçmenler değil patronlardır. İşçi her yerde işçidir. İşçiliğin bir dili, bir dini, ırkı yoktur. Ezilen, her yerde ezilir. Yoksul, her yerde yoksuldur. Yani emek sermaye karşıtlığı evrenseldir. Bizi bin bir parçaya bölen, düşmanlaştıran, yabancı düşmanlığı ile birbirine düşüren sermayedir. Derimizi yüzmeğe çalışan "Deriniz yetmiyor kemiklerinizi de istiyoruz. "diyen sermaye sınıfıdır.

Tekelci kapitalist sistem kitlelerin var olan öfkesine azımsanmayacak derecede mülteci düşmanlığını, şovenizmi, nefret tohumlarını ekliyor. Öfkelerinin hedef yönünü değiştiriyor, toplumu zehirli oklarıyla vuruyor.

Sermaye sınıfı tam da bu süreçlerde toplumu eskisi gibi yönetemiyorken ve

milyonlarca insan eskisi gibi yönetilmek istemiyorken, kitlelerin biriken öfkelerini şovenist histeri ile göçmenlere yöneliyor. Şovenizm işte tam da bahsettiğimiz gibi ırkçılığın, sermaye sınıfının, ezenlerin ideolojisidir, katıksız bir düşmanlıktır. Bütün sorunların kaynağı emperyalist kapitalist sistem ve onun efendileri iken, yaşadığımız sorunların kaynağını göçmenler olarak görmek onları suçlamak, işçi sınıfının mücadelesini geriletmek, parçalamak dışında bir şey değildir.

İşte, tam da bu noktada şunu görmeliyiz. İster göçmen, ister işçi fark etmez emek-sermaye çelişkileri var oldukça, yoksulluk, işsizlik devam edecek.

Geçtiğimiz dönemlerde ve son süreçlerde giderek derinleşen bir ekonomik ve siyasal krizin içindeyiz. İşsizlik son bir yıl içerisinde bir milyon kişi arttı. Bundan da anlaşılıyor ki işçilerle burjuvaların çıkarları asla bir değildir ve olamaz, işçilerin ulusal çıkarları yoktur. Ulusal çıkarlar sermaye sınıfının çıkarlarıdır. Bu doğrul-

tuda savaşlar ise sermaye birikimi üzerindeki engelleri kaldırmak için gündeme gelmiştir.

Şovenizm, halkların arasında yapay ayrımlar yaratmaya çabılıyor. Ulusal bütünlük masallarıyla sermaye sınıfının egemenliğini yüceltiyor. Çünkü, şovenizmin olmadığı bir dünyada işçiler için dil, din, ırk gibi insanlar arasındaki biyolojik ya da kültürel farklılıklar önemsizleşir. Böylece işçi sınıfı gerçek çelişkiye emek ile sermaye arasındaki savaşıma odaklanır ve bu nedenle burjuva partileri, sermayenin binbir kurumu emekçi sınıflar arasında yapay çelişkiler yaratmak isterler. Bu bağlamda göçmen ve mültecilere dönük şovenist söylemlere karşı işçi sınıfının mücadele birliğini kurmak büyük bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Aynı fabrikalarda en ağır şartlarda birlikte sömürülüyoruz. Bizi sömüren Afganlar ve Suriyeliler değil, hepimizi

basit bir iş gücü olarak gören sermaye sınıfıdır. Onları ülkelerinden göçmeye zorlayan ülkelerini bombalayan kim? İçinde buranın sermayedarlarının da yer aldığı yağmacılar topluluğu değil mi? İşte denklem çok basittir. Basit doğrulardır bunlar, tam da bu yüzden düşmanımızı, savaş açacağımız sınıfı iyi seçmek gerekiyor. Şimdi tekrar soruyorum. Düşman, ülkelerinden yağmacılar topluluklarının zoruyla göçe zorlanan bizim gibi sizin gibi işçi, emekçi göçmen dostlarımız mı? Yoksa sadece ülkemizde de değil dünyanın dört bir yanında köle gibi çalıştırılıp bu kadarı yetmez etinizi, kemiğinizi de istiyoruz diyen zombiler mi?

Ulusal Sorunun Çözümü Üzerine

Ulus, tarihi olarak oluşmuş, dil, toprak, iktisadi yaşantı birliği ve kültür birliğinde ifadesini bulan ruhi şekillenme birliği temelinde oluşmuş istikrarlı bir insan topluluğudur. Ulusal sorun ise bir ülkenin pazarına başka bir ulusun egemenlerinin sahip çıkmasıyla başlar. Bu sorun çıkış noktası nedeniyle asıl olarak uluslardan çok ezen ve ezilen ulus egemenlerinin arasındaki bir sorundur. Burjuvazinin proletarya üzerindeki hakimiyeti sona erirse, ezen ulusun ezilen ulus üzerindeki baskısı da sona erer.

Ulusların oluşumu feodalizmin tasfiyesi ile kapitalizmin gelişim süreci arasında olmuştur. Bu sorunu ise kapitalizm henüz emperyalizm aşamasına geçmemişken yani henüz devrimci yani varken burjuvazinin bu sorunu çözme şansı vardı. Fakat, günümüzde olan emperyalizm ve faşizm koşullarında bu sorunun çözümü proletaryanın elindedir. Yalnız proletarya öncülüğünde olan çözüm, yani devrim gerçek ve kalıcı bir çözümdür.

Osmanlı İmparatorluğu'nun kalıntıları üzerine kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin burjuvazisi gelişimini devrimsel yolla değil evrimsel yolla yapmak durumunda kaldı. Bu sebeple ise K.Kürdistan'ı sömürgeleştiremeyip kendi sınırları içerisine katarak ilhak durumuna getirdi. Bu yaptığı siyasi ilhaktı. Sonra kendini geliştirip K.Kürdistan ile pazar birliği sağladı ve ekonomik ilhakını gerçekleştirdi. Bu sebeplerden Kürt ulusunun

ulusal- sınıfsal kurtuluş hareketi içine girdi. Siyasi ve ekonomik ilhakını tamamladıktan sonra ise hız kesmeden Kürt halkını Türkleştirme yoluna girdi. Fakat, bu başarılı olmadı. UKH yani ulusal kurtuluş hareketi giderek güçlendi.

4 parça Kürdistan sadece Türkiye Cumhuriyeti ile değil, Irak, İran ve Suriye tarafından ilhak edildi. Ama, her parça kendi içinde değişiklik gösterdi. K.Kürdistan temelinde ulusal sorun devrimin önemli bir sorunudur. Leninistlerin bu konuya bakışı yıllar öncesine dayanır. Bilimsel temelde ilerleyen görüşlerdir. Leninistler ulusal sorunun devrimle çözüleceğine işaret ederek K.Kürdistan'ın ilhak olduğunu savunurlar.

Diğer hareketler ise bu konuyu ya sosyal şoven bir şekilde ele alır ya da Kürt ulusal hareketi ne derse onu der. Kürt ulusal hareketi ise görüşlerini İsmail Beşikçi'den almıştır. Beşikçi başta K.Kürdistan'ın sömürge olduğunu savunur fakat sonrasında K.Kürdistan'ın sömürge bile olmadığını dile getirir. Bu söz sömürge ve ilhak tartışmasında önemlidir. Bu sebeple ulusal sorunu çözmek ancak Leninist bir yolla mümkündür. Bu ise devrim yoludur.

Devrim yolu dışında başvuru olan "demokratik barış" olmayacaktır. Bu "barış" Kürdistan'da olan devrimci gücü ortadan kaldırmak için çalışan bölgenin ilhakçı, gerici burjuva dev-

letlerinin işine gelir ve kendilerini güvene alırlar. Devrim dışında sunulan çözümü uzlaşmacı sol hareket ve UKH kabul ederse büyük bir yanılgıya düşmüş olurlar çünkü bu “çözüm” ilhaka son vermez, tam hak eşitliğine dayanmaz ve birleşmenin ön koşulu ayrılma hakkını kabul etmez. Eğer demokratik barış olursa UKKTH yani ulusların kendi kaderini tayin hakkı gerçekleşmez sınırlı haklar uğruna egemen ulusun egemenliği daha da artar ve sonrasında tekrar eski gücüne kavuşursa seve seve verdiği o “hakları” geri alır. Bunun dışında sunulan çözümlerden yeni bir anayasa da işe yaramaz. Bu durum mecliste veya masada çözülmez. Kürdistan sorununu Kürdistan proletaryası önderliğinde çözülebilir, gerçek çözüm Kürt halkının kendi kaderini özgürce belirleyebilmesi için uygun siyasal ve toplumsal koşulların yaratılacağı halk devrimindedir, bu devrimin zaferi için verilecek birleşik devrim mücadelesindedir. Kürt halkına zafer getirecek mücadele devrimden geçmelidir.

Bize gerekli olan Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi bu iki ülkenin proletaryası öncülüğünde halkların mücadele birliği temelinde gerçekleşecektir. Halkların kardeşliği ancak bu devrimden sonra dilde açan güle dönüşebilir.

Sadece tam hak eşitliğini savunmak, demokratik barışı savunmak sosyal şovenlerin işine gelir çünkü onlar UKKTH ilkesini hiçe sayarlar. Birleşmenin ön koşulu ayrılma hakkını savunmazlar. Biz birleşmeden yanayız çünkü ekonomik gelişme için daha yararlı olacaktır ama bu birleşme tüm şartlar eşit olursa ve Kürt halkı ayrılma hakkına sahip olursa olur. Ezilen ulusun sosyalistleri birleşmeden, ezen ulusun sosyalistleri ise ayrılma hakkından yana olmalıdır. Bütün uluslardan işçilerin birliği, ancak bu saf enternasyonalist temelde sağlanabilir.

GENÇLİĞİN TİPOLOJİSİ

Burjuvazinin büyük önem verdiği ve üzerine uzunca tartışmalar yürütülen bir konudur “gençlik”. Gençliği etiklemek, örgütlemek çok önemlidir. Çünkü, toplumun en hızlı öğrenen, okur-yazar olan, diğer kesimlere göre daha hareketli ve daha dinamik kesimi gençliktir. Sınıfsal bir bakış açısıyla gençliğin nasıl bir konumda olduğuna bakalım.

Gençlik bir sınıf değildir. İçerisinde çeşitli sınıflardan olan gençler vardır. İşçi gençler de vardır, burjuva veya proleter ailelerden gelen öğrenciler de... Gençliği değerlendirirken bunu göz önünde bulundurmak gerekir. Gençlik sınıf değil, toplumun bir kesimidir.

Devrimci mücadelede gençliği önemli kılan yıkıcılığı, dinamizmidir. Bildiğimiz gibi, ayaklanmaların, devrimlerin en ön safalarında gençlik vardır. İşte bu sebeplerle burjuvazi özel olarak gençliği gericileştirmeye, apolitikleştirmeye büyük bir çaba harcar. Bugün 21.yüzyılda, ayaklanmalar ve devrimler çağında, gençliğin rolünün arttığı bir dönemde, gençliği yozlaştırmak burjuvazi için hayati önem taşıyan meselelerden biridir. Tam da bu noktada gençliği ilerletmek; üreten, sorgulayan, mücadele eden bir gençlik yaratmak biz devrimci öğrencilerin sorumluluğudur. Peki, bu sorumluluğu nasıl gerçekleştireceğiz?

Gençliğin yapısını, bakış açısını kavramak ve sonrasında kapitalizmin yozlaştırmaya, çürütmeye çalıştığı gençliği dönüştürmek gerekiyor. Elbette, bunu yaparken bizlerin de sağlam bir bakış açısına sahip olmamız gerekiyor. Çünkü, bugün gençliğin yapısına, tipolojisine dair çeşitli tartışmalar yürütülüyor ve her tartışmadan aynı şekilde çeşitli sonuçlar doğuyor. Özellikle bugün gündemde epey yer kaplamış “Z kuşağı” tartışmalarına hepimiz şahit olmuşuzdur.

Kuşaklar Sorunu

Burjuva ideologlar, burjuva medyada kuşaklar meselesini içeriği tamamen yararsız bir biçimde tartışıyor. Yaklaşık onar yıllık sürelerle, tamamen keyfi bir sıralama ile BB, X, Y, Z kuşağı olarak adlandırmalar yapıyorlar. Bu kavramları ortaya atmalarının nedeni de aslında reklam ve pazarlama tekellerinin gençliği tüketime yönlendirmek, tüketim kültürünü gençlik içerisinde yaygınlaştırmak istemesidir. Ancak bizler kuşaklar sorununa yaklaşırken en bilimsel yol ile, Marksizm ile yaklaşmalıyız.

Bazı Marksistler kuşak yoktur, sınıf vardır diyerek açıklıyor kuşaklar meselesini. Ama bu tamamen ekonomik indirgemeci bir yaklaşımdır ve hatalıdır. Evet, doğayı, evreni, insanı, olayları incelerken var olan sistemin alt yapısına bakarak, yani ekonomik- iktisadi temeline bakarak inceleriz. Ancak son tahlilde alt yapı üst yapıyı belirlese de,

üst yapı da alt yapıyı etkiler. Örneğin bilimin gelişimi, sınıfları, insanları etkiliyor, değiştiriyor. Bu değişim temel ilkeleri değil, insanların dünyayı kavrayış biçimlerini kapsıyor.

Evet, her kuşak kendi tarihini yapar, her kuşağın dünyayı anlamlandırma biçimi farklıdır. Ancak, Engels'in dediği biçimiyle "her kuşak kendilerini koşullayan verili bir çevrede ve önceden var olan edimsel ilişkiler temelinde" var olur. Ve toplumsal sistem içerisinde önemli değişim dönüşümler gerçekleştikçe farklı kuşaklar oluşuyor. Burada kuşakların, kuşak tartışmalarının tarihsel bir temelini olduğunu ve bunların toplumsal evrimin bir ögesi olduğunu unutmamak gerekiyor. Yani tarih, zaman akıp giderken, insanlığın gelişimi her geçen gün daha ileri bir düzeye geçerken, kuşak tartışmaları gerçekleşecektir, farklı kuşaklar oluşacaktır.

Öte yanda tarih ne vakit olağanüstü

ivme kazansa, orada kuşaklar sorunu ilk sıralara yerleşir. Bugün yaşadığımız dönem tarihin olağanüstü hız kazandığı bir dönemdir. Bu topraklarda, devrim gerçekleşebilecek düzeye gelmiştir. Devrimin koşulları tarihte itekleyici bir rol oynar. Bizde de koşullar, tarihsel gelişmeyi hızlandırıyor. Bu nedenle kuşaklar sorunu bulunduğu coğrafyada sürekli tartışılmıştır. Her yeni kuşak değerlendirilirken gençlik üzerinden değerlendirilir. Çünkü gençlik yeniyi temsil eder.

Marx ve Engels yaptıkları çalışmalarda gençliği ayrıca ele almadılar. Çünkü gençlik Marx-Engels'in yaşadığı dönemde ayrı bir kesim olarak şekillenmemişti. Bunun nedeni ise o zamanlar insanların çocukluk dönemi biter bitmez, bazen bitmeden iş hayatına, çalışmaya atılmasıdır. Yani Marx ve Engels döneminde doğrudan çocukluktan yetişkinliğe geçiş vardır. Gençliği ayrı bir kesim olarak Lenin ele almıştır. Bu noktada tarihin her

gelişim aşamasında farklı kuşakların Marksist öğretisi ve ilkelere farklı sorunlar ve sorular çerçevesinde yaklaşacağını bilerek, gençlik örgütünün özerk bir statüye kavuşturulmasını ısrarla vurgulamıştır. Bugün bizler de gençlik içerisinde çalışma yaparken, gençliğin bu rolünü unutmamalı ve gençliğin özerk çalışma yürütebilmesini sağlamalıyız.

Aynı zamanda gençlik geçmişin tecrübelerine, birikimine de ihtiyaç duyar. Setenay Berdan bir makalesinde bunu şöyle açıklıyor; “Devrim gençlik olmadan yıkıcı enerjisini sergileyemez. Geçmişin birikimi olmadan da bu enerji zafer yoluna sokulamaz.”

Günümüz Gençliğin Tipolojisi

Her kuşağın kendine özgü bir tipolojisi vardır. Biz, günümüz gençliğinin tipolojisini inceleyeceğiz. Aslında bunu incelemek pek kolay değil. Çünkü gençlik, kendi içerisinde farklı sınıflardan birçok kesimi bulunduru-

yor. Bu yüzden incelememizi keskin sınırlarla yapamıyoruz, genellemelerle yetinmiyoruz. Gençliğin tipolojisine dair genel bir hat çıkarırken, yaptığımız genellemenin her genç için geçerli olmadığını da bilmemiz gerekiyor.

Bugün dünyadaki kapitalist-emperyalist sisteme baktığımızda sermaye ihracının artmasıyla, teknolojinin gelişmesiyle dünyada sınırların kalktığını görüyoruz. Ve böylece gençliğin dünyanın öbür ucundaki biriyle haberleşme ağı, iletişimi de artmıştır. Gençlik ulusal sınırlarından kurtulup, bir dünya vatandaşı olmuştur. Dolayısıyla gençlik her türlü kültürel etkilenmeye açık hale gelmiştir. Tek tuşla işlerini halledebilen, dünyanın öbür ucundaki insanlarla çok rahat iletişim kurabilen bu kuşağın farklı fikirleri ve yaklaşımlara çok daha açık olduğunu, araştırdığını ve gerektiğinde kendini değiştirdiğini görebiliyoruz. Yani artık geleneklere ve kurallara bağlı bir gençlik yok. Muhafazakar veya sağcı ailelerden ateist, solcu gençlerin çık-

ması, toplumun “normal” dediğine karşı çıkan topluma tamamen aykırı gençlerin olması bu sebeptir. Aynı zamanda şehirleşmenin artması ve metropollerin gelişmesiyle gençliğin ailesi ile bağları zayıflamıştır.

Günümüz gençliği apolitik bir kuşak değildir. 21. yüzyılda varılan teknolojik gelişme gençliğin politik süreçleri çok daha yakından takip etmesine olanak vermektedir. Aynı zamanda Türkiye ve Kürdistan özneline Gezi Ayaklanması, Kobane'ye, 15 Temmuz darbesine, pandemi sürecine ve dünya çapındaki ayaklanmalara, devrimlere şahit olan gençliğin politik olarak önceki kuşaklara göre daha tecrübeli olduğunu söyleyebiliriz.

Gençliğin pandemi sürecinde sınav sistemlerine, sosyal medya yasaklarına, cinsel istismara, tacize, tecavüze karşı kendiliğinden örgütlenmeler yarattığına şahit olduk. Bunu özellikle #OyMoyYok hareketinde görmüştük. Gençliği baskılar ve yasaklarla korkutmaya, yıldırmaya çalışırken, gençlik dislikelar ile oy moy yok diyerek, sistemin ve devletin temsilcisine meydan okudu. Twitter üzerinden devletin serbest bıraktığı tecavüzcü Musa Orhan'ı tutuklattı. Boğaziçi Üniversitesi'nde kayyum rektör karşıtı eylemleri düzenledi, polisle, devletle, faşizmle dış dış mücadele etti.

Bugün gençlik kapitalizmin dünya çapında ki çöküşünü görüyor ve bu çöküşten en çok zarar gören kesimlerden biri olarak sistemin yarattığı sorunlara karşı mücadele ediyor. Bu

mücadele her ne kadar, hızlıca toplanıp, hızlıca dağılan, kendiliğinden örgütlenmeler ile olsa da gençliğin bulunduğu düzeyi, değişim için harekete geçtiğini gözlemleyebiliriz. DÖB'ün bugün en önemli görevlerinden bir kendiliğinden örgütlenmeler yaratan gençliği Marksist-Leninist ideolojiyle ve devrimci politikayla donatmak için her türlü propaganda ve ajitasyon faaliyetine hız vermektedir.

PANDEMİNİN GÖLGESİNDE AÇILAN OKULLAR

İçinde bulunduğumuz bu pandemi sürecinde, öğrenciler olarak neredeyse 2 yıldır yüz yüze eğitim almadık. Dinci-faşizmin eğitim sistemi zaten gerici ideolojiyle doluyken, Covid-19 sebebiyle online eğitime geçiş çoğumuzu bu eğitimden de mahrum bıraktı. Devlet online eğitime katılmak için tableti, bilgisayarı olmayan hiçbir öğrenciye gerçekten yardım etmedi ve eğitimde fırsat eşitsizliği kendini fazlasıyla göstermiş oldu. Böyle bir durumda, okullarda yüz yüze eğitime geçiş eğitimimiz için gerekiyordu ve okullar açıldı, ama koronavirüse karşı alınmayan önlemler yüzünden hepimizin hayatı tehlikeye giriyor.

Vaka sayılarının bu kadar fazla olduğu bir dönemde sözde “önlemler” ile yüz yüze eğitim sürdürülüyor. Okullardaki durum içler acısı; her gün yeni vaka çıkmasıyla kapanan sınıflar, hatta bazen vaka çıkmasına rağmen kapatılmayanlar... Okullardan gelen görüntülere baktığımız zaman herhangi bir önlem alındığını göremiyoruz. 40 kişilik sınıflar, 40 dakika dersler, ortak yemekhane ve kantinler, tuvaletler virüsün bulaşma riskini onlarca kat artırıyor. Küçük okullarda yüzlerce öğrenci, istesek de sosyal mesafeye uyamıyoruz. Koridorlara koydukları birkaç dezenfektan virüse yakalanmamıza engel olmuyor. Öğrenciler artık sadece kendini düşünmüyor; evde kronik hastalığı olan ailesini, yaşlı anne ve babasını... Verilen eğitim zaten içler acısıyken üstüne bu korkular eşliğinde derslere giriyoruz. Aşı olma

zorunluluğu zaten yok, bununla birlikte aşı karşıtı öğrenciler, öğretmenler de artıyor ve bizim, yani bilime inananların bir gereklilik olduğuna inananların da sağlığını riske atıyorlar. Yaşadığımız sorunları tek tek saymaya devam etmekte hiç zorlanmıyoruz, çünkü öğrenci gençlik olarak problemlerimiz bitmiyor, aksine sorunlarımız giderek artıyor. Bu sorunların temelinde tabii ki yalnızca Covid-19 yok. Bu virüsten önce de kapitalist düzen bize dinci, gerici ve niteliksiz eğitim vererek sorgulamamızı engellemeye, bizi kapitalist düzene hizmet edecek şekilde yetiştirmeye çalışıyordu, hala öyle yapıyor. Ayrıca öğrenciler toplumdan bağımsız bir adacık değil. Sadece akademik sorunlarla değil ekonomik krizin yarattığı bunalımlardan, tüm yakıcı sorunlardan etkileniyoruz. Tüm bu sorunlarla baş etmeye çalışırken bu virüsün ortaya çıkması, egemenlerin sadece kendi çıkarlarını düşündüğü için yeterli önlemlerin alınmaması, bunun sonucu vakaların giderek artması ama okulların yüz yüze eğitime geçmesi... Öğrenciler hem kendilerinin hem de çevrelerinin sağlığının riske girdiğini söyleyerek sosyal medyada sürekli gündemde kalarak okulların kapanması gerektiğini anlatmaya çalışıyor. Ama dinleyen yok.

Anlamamız gereken şu ki öğrencilerin sorunları okullar online eğitime geçse de bitmeyecek. Online eğitim ayrı problemlere sebep oluyor, yüz yüze eğitim apayrı. Eğer biz tüm bu

sorunların çözümlmesini istiyorsak; bilimsel, nitelikli, ilerici bir eğitim istiyorsak eğitim sisteminin kökten bir değişimi için mücadele etmeliyiz. Bu değişim, sınıflı bir toplumda mümkün olamaz. Kapitalist düzen içerisinde hiçbir zaman problemlerimiz bitmez, üzerine yenileri eklenir, bu problemlere ses çıkarmadıkça onlar tepemize çıkar, evet onların baskıları, şiddeti giderek artabilir, ancak sessiz kaldığımız sürece her şey daha kötüye gidiyor. Bu yüzden öğrenciler olarak asıl hedefimiz bu düzeni yaşanabilir, emekçilerden, gençlerden yana bir düzenle değiştirmek olmalı; bunun yolu da devrim mücadelesini toplumun diğer ezilen kesimleri ile büyütmek olmalıdır! Mücadelemizi bu yönde büyütmeliyiz. Çünkü politik özgürlük kazanılmadan, akademik özgürlük kazanılamaz!

İstanbul'dan Bir Döb'lü

Sorunlar Bitmiyor, Gençliğin Öfkesi Büyüyor!

Yeni eğitim-öğretim dönemi birçok sorunla birlikte başladı. Bu dönem okullar yüz yüze olacak. Bunca vaka ve ölümler varken, okullar açıldığında olabilecek görüntüyü siz düşünün. Milyonlarca öğrenci, alınmayan önlemlerle birlikte hastalığın kol gezdiği okullara gitmek zorunda. Şu ana kadar onlarca okul karantına altına alındı. Önlem almaya bile yanaşmayan bu sistem öğrencilerin canlarını hiçe sayıp okulları açtı.

Sıkıntılar sadece Covid-19 ile de bitmiyor. Eğitimin bilimden uzak ve sadece teknik eleman yetiştirmesi, akademisyenlerin ve öğretmenlerin faşistlerle değiştirilmesi, öğrencilerin sayısı milyonlarla ifade edilirken yurtların binlerle ifade edilmesi ve ayrıca özel yurtların ve evlerin fahiş fiyatta olması ve daha binlerce sorun... Bugün birçok öğrenci kalacak yer bulamadığı için okulu bırakıyor, donduruyor ya da dışarıda yatıyor.

Barınacak yer bulabilen öğrenciler ise "Elinize dilinize dursun" denilen öğrenci burslarının hiçbir şeye yetmediği için hem okuyup hem çalışmak zorunda kalıyor. Bu sistem tarafından geleceği çalınan gençler ise intihara sürükleniyor. Cebinde parası olmadığı, iş bulamadığı, uğradığı taciz veya tecavüz olayından ötürü intihar eden birçok genç var.

Sorunlar sadece ekonomik ile de sınırlı değil. Geçtiğimiz günlerde İstanbul Teknik Üniversitesi'nde akade-

misyenlik yapan Celal Şengör yaptığı tacizi canlı yayında mizahi bir şekilde anlatmıştı. İTÜ gibi bir üniversitede bile bu tür kadın düşmanlarının olmasından sorunun sadece ekonomik olmadığını da anlıyoruz.

Bütün sorunlar bunlarla da bitmiyor maalesef. Okullarda aldığımız eğitim sadece teknik eleman yetiştirmek için veriliyor. Stajlarda fabrikada veya atölyede makinenin bir parçası haline gelen meslek liseliler geleceğin işçi sınıfının şimdiden neferleri olmaya aday durumda. Gençliğin, özelde çalışan genç işçilerin, sistemin ilgisini çekmesi de ucuz işgücü olarak sömürebilmesindedir. Bu eğitimin ardından ise çoğu genç işsizlik belası ile baş başa kalıyor. Artan tekelleşme diplomalı işsiz sayısını da giderek artırıyor. Çoğu öğrenci kendi mesleği dışında bir yerlerde asgarî ücretin bile aşağısında çalışmak zorunda bırakılıyor.

Bu sorunlara çözüm bulmak isteyen öğrenciler ise sindirilmeye ve bu sistemin uysal kölesi haline getirilmeye çalışılıyor. Gençlerin dinamik ve enerjik olduklarını bilen sistem onların enerjilerini kendi yararına kullanmaya çabılıyor. Fakat öğrenciler ve genel anlamda gençler de bunların farkında. Bu yıl içerisinde Boğaziçi öğrencilerinin yapmış olduğu eylemler, Twitter'da liselilerin yaptığı tag yağmuru ve bunlara karşılık gelen polis copu ve kelepçeler, bu sistemin, öğrencilerin bu farkındalıklarına verdiği tepkiyi

çıplak bir şekilde göz önüne koyuyor. Boğaziçi öğrencileri, Melih Bulu'nun gitmesinden sonra "Tüm kayyumlar gidene kadar devam edeceğiz" dediler. Bu da onların yola çıktıkları istekten ziyade daha ileri bir şey istediklerini ifade ediyor.

Akademik-demokratik bir talep olmasına karşın bu kadar destek gören bir hareket; insanların, özelde öğrencilerin toplumsal sorunlara yönelik duyarlılığını ifade ederken, bu sorunlara da sessiz kalmadığını gösteriyor. Sessiz kalamayan öğrenciler içerisinde, bazı kesimlerce o çok eleştirilen "Z kuşağı" da var. Çünkü devrimci ruh onların da içerisinde var. Geçtiğimiz günlerde liselilerin eylemlerinde ifade edilen sorunlardan bunları anlayabiliriz. Irkçılığa, gerici eğitim sistemine, LGBTİ+ bireylerin çektiği sıkıntılara, Kürt halkının yaşadığı sorunlara da değinerek bu sorunların çözümünün sokaklarda olduğunu söylemesi "Z kuşağı"nın da kavgada işçi sınıfının

yanında olduğunu kanıtıdır.

İşçi sınıfıyla ortak sorunları olan öğrenciler giderek tek çıkış yolunun devrim olduğunu kavıyorlar. Politik özgürlük kazanılmadan, akademik özgürlüğün kazanılmayacağını farkındalar. Bizleri katledenlere, dilimizi yasaklayanlara, emeğimizi sömürenlere, kadınları katledenlere, mültecilere yönelik ırkçı ve şoven bir atmosfer yaratmaya çalışanlara rağmen biz yolumuzdan dönmeyeceğimizi defalarca söyledik ve söylemeye de devam edeceğiz. Devrim yolunda yürüyenlere, bu yolda ölümsüzleşenlere devrim sözümüz var ve bu söz tutacağız!

Adana'dan Bir DÖB'lü

10 EKİM 'DEN BUGÜNE

Kime doğru akar kızılığını kaybetmeyenlerin kanı? Koca bir yaşamın ortasındaki yoklukları nereye eklenir? Kavga kimin ellerine bulaşmaz, “barış” yazılı pankartlar sedye niyetine kullanılmışsa bir kere?

Her gün nasıl uyanırsak öyle uandılar o gün; nasıl bakarsak aynaya, öyle baktılar, öyle konuştular açık yüreklilikle; ölmeye ne kadar uzaksak küçük bir kahvaltıyla güneşi karşılarken, onlar da o kadar uzaktılar.

2015 yılı, bombalı intihar saldırılarıyla, faşizm ile devrim güçleri arasında kızgın çatışmalarla, kent savaşlarıyla, yoğun devrimci eylemselliklerle; hem yaşadığımız topraklarda devrimci iç savaşın yükseldiği hem de dışarıda gerici emperyalist savaşın tırmandığı bir yıldır. Bu dönemde güvensizliğin ve korkunun emekçilerin, devrimci güçlerin yüreğine işlenmek istendiği fakat öte yandan cüretin, cesaretin, mücadele azminin büyüdüğü bir yıldır. 2015 Temmuz ayında, dinci faşist iktidarın, Türkiye’yi Suriye’deki savaşa dahil etmesine karşı Barış Bloku ortaya çıktı. Bu blok savaşa karşı çeşitli miting, protesto ve yürüyüşler düzenledi. 34 kişinin hayatını kaybettiği Suruç katliamının yaşandığı ortamda, Ankara’da Emek, Demokrasi ve Barış için çağrı yapıldı. 10 Ekim 2015’te Ulus semtindeki Ankara Garı kavşağında düzenlenen, Ankara Valiliği tarafından da izin verilen Barış mitingine Türkiye tarihinin en ölümcül bombalı intihar saldırısı düzenlendi.

Dinci faşist iktidarın, gerçekleşsin diye elinden gelen her şeyi yaptığı (Emniyet yetkililerinin saldırıya dair istihbarat sahibi olduğu İçişleri Bakanlığı’nın mülkiye müfettişlerinin hazırladığı bir rapordan yola çıkarak da ortaya çıkarıldı.) bu saldırıda 103 insanımız hayatını kaybetti. Yaralılara yardım etmek isteyince polis tarafından engellenenler orada polisle çatışmaya başladı. Bunun üzerine polis ölümlerini ve yaralıların da bulunduğu bu kanlı meydana biber gazı ve tazyikli su ile saldıracak kadar pervasızlaştı.

Ambulanların gecikmesi, polisin patlama sonrasında yaptığı alçakça saldırı, otopilerde biber gazının birçok yaralının ölüm sebebi olarak tespit edilmesi, saldırı sonrası RTÜK tarafından yayın kuruluşlarına bu katliam ile ilgili yayın yasağı getirilmesi ve bazı sosyal medya sitelerine erişim engeli uygulanması, hâlâ devam eden davada hiçbir kamu görevlisinin yargılanmaması... 10 Ekim’den bu yana devletin işçilere, öğrencilere, kadınlara, doğaya saldırıları çeşitli biçimlerde hız kesmeden devam ediyor. Sendikalaştıkları, örgütlendikleri için işçilerin, devletin saldırılarının hedef noktasında olduğunu ve hiçbir hakları verilmeden işten çıkarıldıklarını gördük, görüyoruz. Bu saldırı elbette sadece örgütlü işçilere değil, kapitalizmin doğası gereği bir sınıf olarak bütün işçilere yöneliyor. Pandemi sürecinde Kod-29’un patronlar tarafından nasıl suistimal edildiğini ve bu yöntemle işsizlik maaşı ya da kıdem tazminatı

verilmeden işçilerin acımasızca işlerinden çıkarıldıklarını gördük. İşçilerin haklarına yapılan bu saldırılar sonucu her tarafı saran yoksulluğa, açlığa şahit olduk, oluyoruz. Bilimsel bir eğitim göremeyen ve ekonomik krizin ortasında çok zor koşullar altında okumaya çalışan öğrencilerin, dinci faşist devletin atadığı kayyum rektörlere karşı düzenlediği, Türkiye ve Kürdistan'ın birçok yerine yayılan eylemlere şahit olduk. Bugün devlet yurtlarına yerleştirilmeyen ve okuyacakları şehirlerde ev tutacak maddi güce sahip olmayan binlerce öğrenci çaresizlik içinde. Parklarda yatmaya mecbur bırakılırken "Barınmıyoruz" diyerek bu gerçekliği dile getirdiklerinde ise polis saldırısına, gözaltılara maruz kalıyorlar. Geleceksizlik sorununu her an, her yerde hisseden ve sorunun kaynağının kapitalist sistemde olduğunu apaçık gören geniş gençlik kitleleri her zaman olduğu gibi devletin saldırısına maruz kalıyor. Dinci faşist iktidarın yoğun saldırılar devrimci gençliğe yöneliyor; baskılarla, tehditlerle, kaçırımlarla, ajanlaştırma çabalarıyla bu devrimci enerji söndürülmeye çalışılıyor. Kadınlar ise

en temel insan hakkı olan yaşama hakkını yeniden kazanmak için mücadele vermek zorunda bırakılıyor! Kadınlar tacize, tecavüze uğruyor, katlediliyor; katiller özgürce aramızda dolaşmaya devam ediyor.

Mafya ile içe içe geçmiş faşist devlet, bu kana susamış haliyle kendisinin sonunu hazırlıyor. Bu saldırılar güç göstergesi değil, kendi çöküşünü gören bir sistemin korku dolu çırpınışlarıdır. Dinci faşist iktidar, kendi yarattığı koşullar altında kolayca sindirebileceği, gözü kapalı boyun eğdirebileceği bir "sürü" biçimindeki toplum tipini ancak hayal edebilir. Baskılar, saldırılar, zorbalıklar ne öğrencilere, geniş devrimci gençlik kitlelerine ne de işçi sınıfına bir adım dahi geri attracak! Ellerini kavgaya boyamış milyonlar kapitalizmin sallanan duvarlarına dayanmış, geleceğin resmini çiziyor. Öğrenciler olarak işçi sınıfının yanında kaçınılmaz sonuca doğru bütün irademiz ile ilerliyoruz: Biz Kazanacağız!

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

Alacaklıyız, Bize Gelecek Borcunuz Var!

Liseli, üniversiteli, işçi, emekçi, toplumun sömürülen, ezilen her kesiminden gençler;

Kapitalist sistem insanca bir geleceğe dair basamak basamak ördüğümüz hayallerimizi, çabalarımızı, hedeflerimizi bir çırpıda yok ediyor. Bunun yerine, taze ve ucuz iş gücü olarak görülüp burjuvazinin geleceğimizi yok eden baskılarına hedef oluyoruz. Pandemi ile birlikte derinleşen ekonomik ve siyasal kriz ise burjuvazinin biz öğrencilere, gençliğe, işçi sınıfına, kısacası toplumun tüm kesimlerine karşı baskı ve sömürü politikalarını daha da ağırlaştırdı. Eğitim sistemi, öğrencileri burjuva gerici ideolojiyle tıka basa dolduran bir çöp yığını.

Niteliksiz, cinsiyetçi, dinci-gerici bilimsellikten çok uzak bir eğitim ile cebelleşiyor ve mücadele ediyoruz. Egemen sınıf, biz öğrencilerin tüm enerjisini ve yaratıcılığını bu sömürü düzeninin devamı için kullanıyor. Pandemi koşullarında online eğitimdeki yetersizliği gördük. Bunun yanı sıra, şimdi yüz yüze eğitime geçen okullarda Covid19'a karşı hiçbir önlem alınmıyor, üstelik virüse yakalanmış öğrenciler bile okula alınarak herkesin sağlığı riske atılıyor. Üniversitelerle kayyum rektörler atanıyor, öğrencilere de öğretmenlere de seçme hakkı tanınmıyor. Son dönemde Boğaziçi Üniversitesi'nde yaşanan eylemler bunun bir örneğidir. Kayyum rektöre karşı öğrenciler, akademisyenler, işçiler, emekçiler, kadınlar, LGBTİ+'lar

sessiz kalmıyor ve üniversitelerin demokratikleşmesi için aylardır eylemler yapıyor. Bu hareketlilik sadece Boğaziçi ile sınırlı kalmayarak ülkenin her yerine, tüm üniversitelere yayıldı. Her yerde eylemler yapıyor, artık öğrenciler yaşadıkları sorunlara karşı ses çıkarıyor. Çünkü öğrenci gençlik olarak biz, hem kapitalist sisteminin karanlığına karşı bilimsel, anadilde, özerk bir eğitim için hem de politik özgürlüklerimiz için mücadeleyi büyütüyoruz.

Öğrenci gençlik olarak kendi özgün sorunlarımız için mücadele ederken diğer taraftan da toplumu derinden sarsan sorunlarla da mücadele ediyoruz. İşçi sınıfı kapitalist sistemin yarattığı insanlık dışı sömürü, açlık ile boğuşurken bir yandan da patronların Kod-29 saldırısı ile örgütsüz bırakılmak isteniyor. Kadınlar ve LGBTİ+'lar tacize, tecavüze, farklı şiddet türlerine maruz kalıyor; yaşamın dışına itiliyor. Doğamız katlediliyor. Felaketler, yangınlar, seller ile dünyamızın yok oluşu hızlanıyor. Ve tüm bu sorunlarla birlikte ırkçı-faşist saldırıların yoğunlaştığı bir süreçten geçiyoruz. Dinci-faşist iktidarın Kürt halkına, göçmenlere yönelik saldırılarının sistematik bir hale geldiğini görebiliyoruz. Faşizmin ve sermaye sınıfının egemen kalabilmek için elinde kalan tek şeyi çıplak zordan başka bir şey değildir. Her gün yoksulların, ezilenlerin, kadınların, gençlerin baskılandığı bu düzende milyonlarca insan öfke dolu.

Öfkeli ve isyankâr ruh halinin genel bir yönelim haline geldiği yaşadığımız topraklarda egemenler korku içinde, çünkü bütün halk öfke ile dolu. Korkuyorlar, çünkü geleceğimizi ellerimizden çalan, hayatlarımızı yaşanmaz hale getiren bu düzenden alacaklıyız! Kapitalizmin yarattığı bütün bu sorunlara karşı, sistemin uzlaşmaz çelişkileri böylesine derinleşmiş ve faşizmin saldırıları böylesine keskinleşmişken öğrenci gençliğin ne yapması gerektiği apaçık ortadadır. Öğrenci gençlik olarak biz; işçi sınıfının yanında durarak sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya için tüm gücümüzü sistemin her tarafından fıskıran yozlaşmışlığı, yıkıma, vahşete karşı sokakta ses çıkarmaya; mücadele etmeye, kapitalizmin karşısında örgütlenmeye harcamalıyız. Çünkü alacaklıyız!

**ALACAKLIYIZ, BİZE GELECEK
BÖRÇÜNÜZ VAR!**

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Kapitalizmden Alacaklıyız!

Pandemi ile birlikte kapitalizmin ekonomik ve siyasal krizinin derinleştiği bir dönemden geçiyoruz. Üniversitelilerin, liseli gençliğin, genç işçilerin, genç işsizlerin, genç kadınların, LG-BTİ+'ların sorunlarının katmerlendiği, geleceksizlik ve geçinememe belasının yaşamlarımızı dayanılmaz hale getirdiği bir dönemdeyiz. Üniversiteye yerleşen arkadaşlarımızın ev tutmak için maddi gücünün yetmediği, yurt imkanlarından çok az öğrencinin yararlanabildiği, devletin verdiği bursun herkese çıkmadığı gibi çok yetersiz olduğu, üstüne buna tepki duyduğumuzda "Ellerine, dillerine dursun" denilerek bunun bir lütufmuş gibi yansıtıldığı bir siyasal ortamın içindeyiz. Mezun olunca işsizlik, geleceksizlik kaygısının, KYK borç yükünün belimizi büktüğü böylesi bir dönemde lise dönemlerimizde sorunlarla boğuşmaya başlıyoruz. Kapitalist eğitim sisteminin baştan sona gerici-ırkçı-paralı olması yetmezmiş gibi pandemi ile sorunlarımız katmerleniyor. Yeterince pandemi önleminin alınmadığı, ardi ardına Covid vakalarının artış gösterdiği, dinci-gerici-paralı eğitim sistemine karşı ise liselilerin, üniversitelilerin yani öğrenci gençliğin tepkisi ve yan yana gelişi büyüyor.

Öğrenci gençliğin öfkesinin sokak röportajlarına yansıdığı bu süreçte, bu öfkeyi devrimci bir temelde düzene karşı yöneltecek, öğrenci gençliğin büyüyen mücadelesini toplumun diğer kesimleri ile buluşturacak bir mücadele hattına ihtiyaç var. İşte, tam da bu noktada DÖB olarak geleceksi-

zliğin, işsizliğin, dinci-gerici eğitim sisteminin, barınamama sorununun asıl kaynağının dinci-faşizm ve koruduğu kapitalist düzen olduğunu gençliğe anlatmak ve bu gidişata karşı mücadelede edebilmek için "Kapitalizmden Alacaklıyız, Bize Gelecek Borcunuz Var" şiarı ile bir politik kampanya örgütlemeyi önümüze hedef koyduk. Ayrıca kampanyamız kapsamında politik özgürlükler sorununu, genç kadınların, LGBTİ+'ların yaşadığı sorunları da işleyeceğiz. Liselerde, üniversitelerde, sokaklarda, emekçi semtlerde, öğrenci gençliğin, genç kadınların, genç işsizlerin yan yana geldiği her yerde kampanya materyallerimiz ile, eylemlerimiz ile, gençlik toplantılarımız ile bu süreci örgütlemenin ve giderek politikleşen geniş gençlik kesimleri ile buluşmanın yakıcı bir öneminin olduğunu düşünüyoruz. Gençliğin yaşadığı tüm sorunların çözümünün bir halk devriminde ve bu devrim için verilecek politik özgürlükler mücadelesinde olduğunu, kampanyamız aracılığı ile her yerde haykıracağız. Kampanya şiarımızı gençliğin yaşadığı en yakıcı gündem olan geleceksizlik sorununu öne çıkardığı için sorunlarımızın asıl kaynağı olan kapitalizmi özellikle kampanya şiarımızda teşhir etmeyi seçtik. Önümüzde giderek keskinleşen bir süreç olduğunu ve önemli kavga günlerinin bizleri beklendiği bilinci ile kampanyamızı büyütmenin ve yaygınlaştırmanın heyecanını, gençliğin militan mücadelesi ile birleştireceğiz.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Kazanmak Zorundayız!

Biz liseli genç öğrenciler bu düzenin çürümüşlüğünü iliklerimize kadar hissediyor, sisteme başkaldırmadıkça, sesimizi yükseltmedikçe bizler de teker teker çürümeye başlıyor, yozlaşmaya, bu sistemin kölesi haline gelmeye başlıyoruz!

Hepimiz bu çürümüşlükten, bu berbat düzenden rahatsızız. Tekrardan hayat bulmak, yaşamımızın anlamsızlığına anlam katmak, özümüze dönmek için bir devrime, devrim içinse örgütlü bir mücadeleye, örgütlenmeye ihtiyacımız var.

Hepimiz bu düzenden, sistemden rahatsızsak, peki neden bir şeyler değişmiyor? Çünkü kimimiz başkalarından medet umuyor, kimimiz yozlaşmış, faşist düzene karşı söylenmesi gereken, harekete geçilmesi, haklarımızın alınması, sokağa çıkılması gereken her fırsatı kafasıyla çeviriyor. Kimimizin ailesi tehdit edildiği

için korkuyor ve yerinde oturmaya devam ediyor... Dinci faşistlerin amacı da bu zaten. Korkutmak, biz öğrencileri geleceksizliği, geçinememeyi, eşitsizliği, bu haksızlıkları, bu berbat düzenin gerçeklerini sessizlikle sineye çekmek! Bu yüzden biz liseli öğrenciler her daim sözümüzü söylemekten, sokaklarda olmaktan korkmamalıyız! Çünkü, bizler korktuğumuz zaman onlar kazanacak; biz öğrenciler, işçiler-emekçiler kaybedecek!

Bizler kazanmak zorundayız! Kazanmak için ise düzeni yıkmak gerekiyor, bizler çürümüş bu düzeni ancak işçi ve emekçi halkların önderliğinde mücadelemizi büyüterek yıkabiliriz!

Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru

DÜNYA GENÇLİK HAREKETİ: GEÇMİŞTEN BUGÜNE BİR BAKIŞ - 1

Dünya gençlik hareketini incelemeye öncelikle devrimci gençlik hareketi ile başlayacağız. Devrimci gençlik hareketi, gençliğin politik, akademik ve yaşadığı bütün sorunların nereden kaynaklandığını ve nasıl çözüleceğini ortaya koymasıyla başlar. Gençlik, eğitimin niteliksizleşmesi, sermayeye peşkeş çekilmesi, bilimsellikten ve özgürlükten uzaklaştırılması gibi sorunlarının kapitalist sistemin özünde yer alan sorunlar olduğunu ve çözümün kapitalizmi hedef tahtasına konması gerektiğini anlamasıyla şekillenir. Devrimci gençlik hareketi sınıf savaşımında proletaryanın tarafında bulunarak kapitalizmin yıkıcı sorunlarına karşı çözümün yolunu ortaya koyabilen bir harekettir.

Peki, gençlik hareketi neden önemlidir? Çünkü gençlik sistemin dayattığı sorunların en ağırılarını sırtlanan kesimlerdenidir. İnsanlığın çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı, tabii ki gençliğin de çoğunluğunu oluşturmaktadır. Bu durumda gençlik, geleceksizlik ve yoksulluk kışkacına alınmıştır. Birazdan aşağıda vereceğimiz örneklerde de göreceğimiz gibi gençlik bütün eylemselliklerde ve halk hareketlerinde kitlelerin en enerjik ve en militan kesimlerini oluşturmaktadır. Genç kitleler gençliğin getirdiği doğal bir kavrayış becerisi ve olaylara karşı dinamik bakış açısı nedeniyle sorunların yıkıcılığını daha net görmektedir. İşte, tam da bu nedenle gençliğin işçi sınıfı safalarında yer alması ve keskin-

leşen sınıf savaşımında oynayacağı rol çok önemlidir.

68 kuşağı; gençlik hareketini inceledikçe mutlaka değinilmesi gereken bir süreçtir. Öncelikle o dönemin politik sürecini ele alalım. 2. Dünya Savaşı biteli hemen hemen 20 yıl oluyor, Küba devriminin üzerinden de çok zaman geçmemiş ve en önemlisi Amerikan emperyalizmi büyük bir yara alarak Vietnam'da mağlup oluyor. Ve tabii aynı zaman diliminde kapitalizm yeni bağımlılık ilişkilerini ortaya koyarak işçi sınıfına ve emekçi sınıflara, dünyanın ezilen uluslarına yeni bir saldırı dalgası başlatıyor. Bütün bu tarihi olayların yaşandığı süreçte 68 hareketi dünyada bir anti-emperyalist ve anti-kapitalist bir hat oluşturuyor. Fransa'da bir üniversite işgaliyle başlayan bu hareket çığ gibi büyüyor. Dünyanın pek çok ülkesine yayılan eylemsellikler gerçekleşiyor. Bu 68 kuşağının ortaya çıkışı, pek çok ülke gibi Türkiye ve Kürdistan coğrafyasına da sığıyor. Öncülüğünü gençlik kitlelerinin oluşturduğu bu hareketler peşinde büyük kitleleri sürüklemeyi başardı. Gençliğin öncülerini olarak ortaya çıkan Deniz Gezmiş, Sinan Cemgil gibi devrimci önderlerin işçi sınıfının safında savaşı göze alarak cüreti kuşanarak öne çıktığı bir hareketten söz ediyoruz. 71 devrimci kopuşu da aynı şekilde gençlik kitlelerinin ve önderlerinin, reformizden, oportünizmden, parlamentarizm gibi anlayışlarla kopuşu sağlayarak,

devrimci temellerde, zora dayalı yollardan devrime yürümeyi göze alışıyla oluşuyor. Yaşadığımız topraklarda da ilk defa başlayan gerilla savaşını da başlatan yine aynı isimler ve gençliğin o cüreti oluyor.

O günlerden bu günlere kadar gelen zamanda pek çok şey değişti. Artık coğrafyalarımızda yetmişli, seksenli yıllardaki sınıf çelişkilerinin yoğunluğu ve sorunların düzeyi ile günümüz arasında ciddi farkla bulunuyor. Kapitalizmin gelişmişlik düzeyinden, sınıf savaşımının gelişmesine, oradan sınıf çelişkilerinin ve toplumsal sorunların ciddi anlamda derinleşmesine kadar bir dizi fark bulunuyor. Kapitalizmin sıçramalı çöküş evresine geçtiği 21.yy'da yine kapitalizm artık tam ilhak evresine geçmiştir. Günümüzün en önemli noktalarını işte bu konular oluşturuyor. Dünya genelinde 3. Dünya Savaşı'nın ilk ikisinden farklı olarak ilerlemesi ve ayaklanmalar yüzyılının

coğrafyalarımızda da hemen hemen aynı süreçten bu yana keskin bir iç savaş koşullarının var olması proletaryanın, emekçi sınıfların, gençliğin ve kadınların önüne önemli bir soru koyuyor. Bugünümüzün toplumsal koşullarını, emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu siyasal ve iktisadi durumu ve sınıf savaşımını doğru kavramak, sorunlarımızın kaynağı olan bu barbar sisteme karşı mücadele gerekliliğini bilince çıkarmak, devrimci bir mücadele programı etrafında devrimci bir örgütte yan yana gelerek sisteme karşı en etkin mücadeleyi yürütmek...

21.yy halk ayaklanmalarında gençlik geçmiş süreçte de gördüğümüz gibi yine en önde ve kitlelerin enerjik ve militan kesimlerini oluşturuyordu. Arap Devrimleri'nde, Fransa'da 2005 azınlık hareketi eylemlerinde, 2008'de Yunanistan'da patlak veren ayaklanmada, 2011 yılında gelişen Mısır halk

ayaklanmalarının tamamında, 2013 Gezi ayaklanması-2014 6-8 Ekim Serhıldanı'nda hareketin boyu boyunca içinde olan ve polisle karşı karşıya kalan, çatışmalarda barikatlarda en önde olanlar yine gençlik kitleleriydi.

Şimdi son süreçteki gençlik eylemlerine de değineceğim. İspanya'da rapçi Hasel'in tutuklanma kararı sonrası gelişen eylemlerle başlayacağım. Katalan devrimci rapçi politik duruşundan ve yaptığı şarkılardan dolayı İspanya devletinin hakkında verdiği hapis cezası sonucunda, Lleida üniversitesine giderek oraya sığındı, çoğunluğunu Katalan öğrencilerin oluşturduğu bu üniversite Hasel'e sahip çıktı ve 16 Şubat 2020 günü okulu işgal etti. 1 gün boyunca rapçi Hasel okulda kaldı, öğrenciler polisle çatıştı, polisi okula sokmadı ve Hasel'i korudu daha sonra polisin silahlı opera-

syon tehdidi karşısında Hasel katliam çıkmasını önleme amaçlı teslim olmayı kabul etti. Tutuklanmadan sonra eylemler Barselona sınırlarını aşarak başkent Madrid başta olmak üzere Barcelona, Lleida, Girona, Tarragona ve Valencia kentlerine de sıçradı. 2 hafta kadar süren eylemlerde toplam 180 kişinin gözaltına alındığı, çatışmalarda 230 kadar kişinin de yaralandığı haberlere yansdı. Eylemlerin en önünde aktif rol alanları öğrenci ve işçi gençlik kitleleri oluşturuyordu.

(Devamı Gelecek)

Adana'dan Bir DÖB'lü

BARINAMIYORUZ!

Barınamıyoruz! Hayatımızı idame ettirmeyi geçtik, artık kafamızı sokabileceğimiz bir yer dahi kalmadı! Barınamıyoruz, çünkü kapitalist eğitim sistemi pandemi kurallarına uygun olmayan sınıflarda-amfilerde bizlere yüzde yüze eğitim verirken yaşadığımız yurtlarda kalmamızı, barınma hakkımızı, pandemiyi bahane ederek engelliyor. İşçilerin-emekçilerin cebindeki son kuruşta dahi gözü olan sermaye devleti, şimdi yine pandemiyi bahane ederek bizi yaşadığımız KYK yurtlarından atıp “Ne haliniz varsa görün!” diyor. Milyonlarca üniversitelinin olduğu yaşadığımız topraklarda sadece bir avuç üniversiteli yurt imkânlardan yararlanabiliyor, geriye kalan milyonlarca üniversiteli yüksek ev kiralari, pahalı özel yurtlar ve gerici tarikat yurtları arasında seçim yapmaya mahkûm ediliyor!

Alacaklıyız! Bizleri yurtlarımızdan ne haliniz varsa görün diyerek atanlardan, üniversitelerimizi ÖGB ve polislerle, ablukaya alanlardan, ulaşım hakkımızı engelleyenlerden, geleceğimizi çalanlardan, Sibel’in, Hakan’ın ve tüm sıra arkadaşlarımızı katleden kapitalizmden, sonunu yaklaştığının tedirginliğiyle baskılarını arttıran, tanklarını, toplarını, ordularını; işçilerin, emekçilerin, kadınların, LGBTIQ+’ların ve biz öğrenci gençliğin üzerine süren faşizmden! Alacaklıyız; çünkü bize gelecek borçları var!

Üniversiteler yüz yüze eğitime başladı; ama biz öğrencilerin kalacak yerleri yok! KYK yurtları yetersiz, ev kiralari

ve özel yurt fiyatları dudak uçuklatan fiyatta! Geriye tarikat, cemaat, dinci-faşistlerin dernekleri ve vakıflarının ev ve yurtları kalıyor, bizi buralarda zorla barındırmaya çalışan bu düzenden alacaklıyız! Ve bunlar sadece biz öğrenci gençliğin sorunu değil, toplumu oluşturan diğer kesimlerin, milyonlarca işçi ve emekçilerin de sorunu. Sermaye sınıfı hariç toplumun tüm kesimleri hayatlarını idame ettiremiyor. Bu yüzden hepimiz alacaklıyız! İşçileri, emekçileri açlık ve yoksullukla sınavan bu kapitalist sistemden hepimiz alacaklıyız!

Alacağız! Barınma hakkımızı, parasız, bilimsel, özerk, anadilde eğitim hakkımızı da alacağız; birkaç tane patronun cebi dolsun diye çalınan geleceğimizi de alacağız. Haklarımızı, duygularımızı, özgürlüğümüzü de alacağız! Bizler bu düzeni işçilerle, emekçilerle, kadınlarla, Kürt halkıyla, LGBTIQ+’larla birlikte mücadele ederek değiştireceğiz! Barınamayaların, geçinemeyenlerin, geleceksiz olanların isyanını büyüterek geliyoruz!

Sorunlarımızın gerçek ve kalıcı çözümü özgür ve insanca bir geleceğin inşa edileceği demokratik halk devrimindedir! Eğitimin ücretsiz olacağı, her öğrenciye yurt ve burs hakkının eşit tanınacağı, üniversitelerin özerk-demokratik olacağı ve geçinme derdimizin kalmayacağı sosyalizm için birlikte mücadele edelim!

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

LGBTİ+ Nedir?

LGBTİ+ lezbiyen, gey, biseksüel, transseksüel ve İnterseksüelin kısaltmasıdır “+” kısmında ise aseksüel, panseksüel gibi ve daha fazla yönelim ve kimlikler vardır.

Lezbiyen: kadınlardan duygusal ve/veya cinsel çekim hissedenen kadınlara denir ve bir cinsel yönelimdir.

Gey: erkeklerden duygusal ve/veya cinsel anlamda çekim hissedenen erkeklerle denir ve cinsel yönelimdir.

Biseksüel: kadınlardan ve erkeklerden duygusal ve/veya cinsel anlamda çekim hissedenen bireylere denir ve cinsel yönelimdir.

Transseksüel: kişinin kendi biyolojik cinsiyetine (yani doğduğu cinsiyet) ait hissetmemeye durumudur. Kadınlarda da erkeklerde de görülen bir durumdur ve cinsiyet kimliğidir.

İnterseksüel: hem erkeksi hem de kadınsı cinsiyet özelliklerine sahip olan insanların durumunu belirtir. İnterseksüel olmak için çift cinsiyetli olmak gerekmez. Birey içinde hem erkek hem kadın özellikleri taşıyabilir ve her iki cinse de duygusal ve/veya cinsel bir çekim hissedebilir.

Cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği karıştırılmamalıdır cinsel yöneliminiz hangi cinsiyetten hoşlandığınız cinsiyet kimliği ise hangi cinsiyette hissettiğinizdir ve bilmemiz gereken en önemli şeylerden biri de bu durumların bir SEÇİM OLMAYIŞIDIR.

Bilim insanları cinsel yönelimin tek bir faktör tarafından belirlenmediğine,

genetik, hormonal ve çevresel faktörlerin bir kombinasyonu olduğuna ve biyolojik faktörlerin genetik faktörlerle erken rahim ortamının kompleks etkileşimiyle bağlantılı olduğuna inanmış, biyolojik teorileri daha çok benimsemiştir. Bilim insanları cinsel yönelimin bir seçim olmadığına inanmaktadır. Kişi heteroseksüel, eşcinsel, biseksüel ya da aseksüel olmayı kendisi seçmemektedir. Erken çocukluk deneyimlerinin, ailenin yetiştirme şeklinin, cinsel tacize uğramanın ya da yaşanan kötü olayların cinsel yönelime etki ettiğine dair önemli bir kanıt yoktur.

Bebek anne karnındayken 6.haftaya kadar dişi gibi gelişir. 6. Haftada ise babanın çocuğa aktardığı cinsiyet kromozomu çocuğun cinsiyetini belirlemeye başlar. Buraya kadar ve buradan sonra beklenenin dışında herhangi bir durum oluşmazsa bebek transseksüel olarak doğmaz ama henüz bilmediğimiz bir sebepten dolayı 6. Haftada transseksüelliği tetikleyen bir şeyler ters giderse transseksüellik oluşur.

Transseksüel doğmuş kişilerin yapılan otopsiplerinde beynin cinsiyetinin, bedensel cinsiyet ile aynı olmadığı görülmüştür. Yani bu durumlar seçimimiz dışındadır, nerede doğduğumuzu seçemediğimiz gibi tamamen sıradan bir durumdur.

Neden Mücadele Etmeliyiz?

Ülkemizde ve dünyada her yıl yüzlerce insan cinsel kimlikleri ve cinsel yönelimleri yüzünden fiziksel, sözlü ve psikolojik şiddete, tacize, tecavüze ve cinayete maruz kalıyor.

Çoğu LGBTİ+ arkadaşlarımız ailesi tarafından reddediliyor, küçük yaşlardan itibaren aile içi şiddete maruz kalarak yaşamlarını tek başına idame ettirmeye çalışıyorlar. Bu baskılar, şiddetler tek aile içinde değil iş yerlerinde, okullarda da devam ediyor. LGBTİ+ bireyler hayatın her alanında LGBTİ+ fobiye maruz kalıyor. LGBTİ+ bireyler önce topluma sonra da kendilerine yabancılaşıyor. Bu baskılara dayanamayan LGBTİ+ bireyler intihar ediyor!

Bizler, LGBTİ+ olalım ya da olmayalım fark etmeksizin toplumun tüm ezilen, ötekileştirilen kesimlerinin sorunlarını çözme iddiasını taşıyanlar olarak bu soruna da sessiz kalamayız. LGBTİ+ların haklarını sokakta, meydanda, her yerde ama özellikle de devrimde aramalıyız! Bunun için LGBTİ+ bir birey olmamıza gerek yok. Nasıl ki ezilen bir ulusun haklarını aramak için o ulusa ait olmamız gerekmiyorsa LGBTİ+ bireylerin hak ve yaşam mücadelelerini desteklemek için aynı cinsel kimlik ve cinsel yönelime sahip olmamıza gerek yok. Çünkü her zaman dile getirdiğimiz gibi kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Yaşadığımız ülke LGBTİ+'ların yaşamı için en kötü ülkeler arasında!

LGBTİ+ların karşı karşıya kaldığı nefret suçları, toplumsal alandaki hoşgörüsüzlük ve dinci faşistlerin LGBTİ+ bireyleri yok sayması, LGBTİ+ fobiyi desteklemesi nedeniyle cezasız kalıyor ve LGBTİ+ bireylerin yaşamını giderek daha da zorlaştırıyor.

Dinci faşistlerin yarattığı algı yüzünden birçok insan LGBTİ+ bireylerini sapkın ve hastalıklı sanıyor. Bizler bu algıyı, bilgi kirliliklerini yok etmek için daha çok araştırmalı, bilinçlenmeli ve LGBTİ+ bireylerin hasta, sapkın ya da bunun bir tercih olmadığını çevremize yaymalı ve halkı da bilinçlendirmeliyiz! Bizler bu algıyı ve düzeni hep beraber yıkacağız! Çünkü bizlerin, LGBTİ+ların ötekileştirilmediği, ayrımcılığa uğramadığı ve herkesin eşit haklara sahip olduğu özgür yarınlara yani sosyalizme ihtiyaç var!

İstanbul'dan Bir Fanzin Okuru

Türkiye ve Kürdistan'da Öğrenci Gençlik Hareketi

Türkiye ve Kürdistan'daki öğrenci gençlik özellikle 60'lı yılların ortalarından itibaren devrimci hareket içinde etkin bir rol oynamaya başladı. Öğrenci gençlik toplumdan bağımsız ele alınamayacağı için, toplumun tüm değişim ve gelişiminden doğrudan etkilenir, bu yüzden öğrenci gençliğin 60'lı yıllardaki devrimci durumdan etkilenmesi ve bu yönde eylemsellikler yapması kaçınılmazdı.

60'lı yıllarda proletaryanın sınıf savaşımı gelişme ve yükselme gösterir. Grevler, direnişler vs. eylemlerin sürekli arttığını görüyoruz. Devlet güçleri ve işçi sınıfı arasında sık sık çatışmalar oluyor, bu da bize yeni bir dönemin başladığının haberini veriyordu. Ancak, ne kadar yoğun ve ağır baskılar olsa da proletarya sınıf mücadelesinden geri durmadı.

O dönemde işçiler, köylüler dışında halk cephesinin diğer bir kolu öğretmenlerdi. Durumları emekçilerden farklı değildi. Onlar da burjuvazinin en şiddetli saldırılarıyla karşı karşıyaydılar. Yani bu dönemde sınıf çatışmaları kitle hareketinin her alanında geliyordu. İşte öğrenci gençliğin hareketi böyle devrimci bir ortamda oluştu ve yayıldı. O dönemde öğrencilerin aktif ve önde olmasının diğer bir sebebi ise sosyalizmden fazla etkilenmiş olmalarıydı. Bu sayede gençlik hareketi halkın da sosyalizm etkisine girmesini sağladı.

Öğrenci gençliğin mücadelesi sadece akademik sorunlarla, okulla

sınırlı kalmadı. Öğrencilerin bu mücadelesi bütün emekçi halk kitlelerinin mücadelesiyle bütünleşerek kitle hareketini fazlasıyla ileri itti. Gençlik asil enerjisini sokak çatışmalarında, işçilerin eylemlerinde yani sermayeye ve emperyalizme karşı mücadelede kullandı.

Bu dönemde, 60'lı yılların ortalarından sonra, bu devrimci mücadeleyi veren üniversiteli gençler yani Deniz, Yusuf, Hüseyin, Sinan hepsi; işçi sınıfının kurtuluşu için savaştı ve ne kadar öğrenci gençliğin bazı kesimleri mücadelenin sadece akademik sorunlar için verilmesi gerektiğini söylese de, onlar bu duruma karşı çıkarak öğrenci eksenli kurtuluş düşüncesinin saçmalaktan ibaret olduğunu gösterdiler. Evet, öğrenci eksenli kurtuluş düşüncesi saçmalaktır, çünkü öğrenci gençlik sınıfsal olarak homojen bir yapıda değildir ve yoksul öğrencilerin sorunlarıyla sınıfsal olarak daha üst katmanlardan gelen öğrencilerin sorunları ortak değildir. Eğitim sınıfsal niteliğe sahip olduğu zaman -ki sınıflı bir toplumda bundan başkası mümkün değil- ve öğrenciler toplumun farklı kesimlerinden geliyorsa bu eğitim sisteminde sorun öğrenci olmaktan kaynaklı değil, sömürü düzeninden kaynaklı olur. İşte bu yüzden Deniz'ler öğrencilerin problemlerinin de, işçi sınıfının problemlerinin de tek bir ortak çözümünün olduğunu anlamış; reformist ve oportünist partilerden ayrılarak Devrimci Öğrenci Birliği'ni kurmuşlardır.

Öğrenci gençlik mücadelesinin sınıf mücadelesindeki yeri ve önemi biliniyor. Sınıf mücadelesi ve Kürt halkının ulusal, sınıfsal kurtuluş mücadelesi sertleştikçe bu gerçek daha da açık bir şekilde ortaya çıktı. O dönemde tüm bu çelişkileri, şiddetlenen eylemleri tekelci sermayenin egemenliğiyle açıklayabiliriz. Tekelci kapitalizmin egemen olması sınıf mücadelesinde bu devrimci dönemi ön plana çıkarıyor. Bu durumun sınıf savaşımına yansımaması imkansız olurdu.

1960'lı yıllar Türkiye gençliğinin yeni bir evreye geçtiği yıllar olduğu gibi, Kürt gençliğinin de ulusal duygularının geliştiği, ve ulusal bilinç etrafında örgütlenmeye başladığı yıllar olmuştur. Şovenizm, Kürt gençliğinin ayrı bir örgütlenmeye gitmesine zemin hazırlamıştır. Türk gençliği anti-empereyalist doğrultuda devrimci bir çizgiye doğru gelişirken daha şovenizmin etkisinden tam olarak çıkamamış. Bu da Kürt gençliğinin DDKO (Doğu Devrimci Kültür Ocakları) adı altında örgütlenmelerine sebep olmuştur. O dönemde kurulmuş gençlik örgütler-

inin hiçbiri Kürdistan meselesini mücadele gündemine almamıştır. Ama Deniz Gezmiş, Kürtlerle birlikte mücadele etmek gerektiğini söylemişti. Toplumun en dinamik kesimi olan gençliğin, Kürt ulusunun sorununu görmezden gelmesi beklenemez ve bu sorunlara sebep olan şovenizmin ortadan kalkması için mücadele etmesi gerekir.

Kürt halkının da böyle örgütlendiği, 60'lı yılların başlarında önce üniversite gençliği arasında ve ağırlıklı olarak akademik mücadele şeklinde kendini gösteren hareket, gençliğin diğer kısımlarına yayıldı ve anti-empereyalist bir gençlik hareketine dönüştü. DÖB'ün, Dev-Genç'in düzenlediği anti-empereyalist karakterli eylemler çok şiddetli geçiyordu. 15-16 Haziran İşçi Ayaklanması da öğrencileri büyük ölçüde etkiledi ve bu sayede gençlik Marksizm ve Leninizm'e bağlanıyordu; devrimci önderler Sovyetler Birliği'ne, sosyalizme çok sıcak bakıyordu. Ancak 12 Mart faşist darbesi sonrası 1971-1973 arası sessiz bir dönemin yaşanmasına sebep oldu.

Öğrenci gençlik hareketi bazen, 1971-1973 döneminde de olduğu gibi, şiddetini kaybedebilir. Ama 12 Mart faşist darbesinin etkilerinin geçmesiyle öğrenci gençlik mücadelesi yeniden canlanmış ve artık anti-emperyalist mücadele ile birlikte anti-faşist mücadelede de yer almıştır. Faşizm en ağır baskılarını, tüm zor gücünü kullansa da gençliğin mücadele potansiyelini ve enerjisini yok edemedi. Tekelci sermaye sınıfının devlet eliyle eğittiği, örgütlediği ve silahlandırdığı, daha sonra da emekçilerin üzerine saldırdığı sivil faşistlere karşı mücadelede de öğrenci gençlik etkin bir rol oynadı.

Sınıf mücadelesi sertleştikçe, silahlı biçimler ön plana çıktıkça ve toplumdaki saflaşma netleştikçe öğrenci gençlik içindeki bölünme netleşti ve çok az bir kesim karşı devrim cephesindeydi. Öğrenci gençlik ana gövdesiyle devrim cephesinde yerini aldı. Yine o dönemde özerk ve demokratik üniversite mücadelesi tekrar boyut kazandı. Öğrenci dernekleri kuruluyor ve ideolojik tartışmalar, sosyalist öğretimler yapıyordu. Bu hareket yalnızca üniversitelileri değil lise öğrencilerini de kapsayacak şekilde genişledi ve liseli gençlik de bütün enerjisiyle mücadeleye atıldı. Ama bu öğrenci gençlik yalnızca kendi sorunlarına sahip çıkmadı. Kapitalist sömürü düzenine karşı tepki ve mücadelesini de ortaya koydu. Faşist saldırılara karşı kitle sel gösteriler düzenlediler, ne zaman polis saldırılarıyla karşılaşsalar sokak çatışmaları ortaya çıktı.

Öğrenci gençliğin büyük çoğunluğunun devrim cephesinde yer aldığı söyledik, ama bu kendi içlerinde bölünmedikleri anlamına gelmiyor. Bu dönemde ideolojik ve örgütsel ayrılıklar eylem birliğinin önüne geçmeye başladı. Birçok siyasi grup başkasıyla yürümekten kaçındı, ayrılıklar çatışmalara kadar uzandı. Ve böylece 70'li yılların sonuna kadar bu bölünme en şiddetli haliyle yaşanmış oldu.

80'li yıllara geldiğimizde ise, bu yıllarda 12 Eylül faşist darbesi devrimci hareketi bastırdı, bütün örgütlenmelere ağır darbe indirdi. Yerli ve emperyalist sermaye için ne yapmak gerekliyse yapmaktan çekinmediler. Üniversiteler, eğitim kurumları kışlaya çevrildi. Gençlik ve işçi sınıfı, tekelci burjuvazinin tüm düşmanlığını kazanmıştı. Bu yüzden 12 Eylül Faşizmi en acımasız biçimde gençlik üzerinde baskılar yapıyordu. Yani 80 darbesi, gençliğin sorunlarını daha da artırdı, üstlerine yenisini ekledi. Bu baskıların etkisinden çıkmak zaman olsa da, gericilik yıllarında ilk harekete geçen yine öğrenciler oldu. Örgütlenmek için harekete geçip dernekler kurdular, mücadeleyi geliştirdiler. 80'li yılların sonuna doğru artan öğrenci gençlik hareketi 90'lı yıllara geldiğimizde ise bu dönem dünya genelinde sosyalizmin geriye düştüğü bir dönem olsa da bu topraklarda tam tersi oldu. Kürt ulusunun ulusal özgürlük mücadelesi bu dönemi yükselişe geçirdi. 90'lı yıllar boyunca öğrenci gençlik sokaklara çıkıp eylemler yaparak hareketlerini genel mücadeleyle bütünleştirmeye çalıştılar. 90'lı yılların sonunda yaşanan

krizler ve yarattığı bunalımlar 2000'li yıllarda da kendini gösterdi. 2000'li yılların başındaki devrimci durum, sadece işçi sınıfını ve öğrencileri değil; küçük burjuvaziye kadar genişlemiştir. 2009-2010 yıllarına baktığımızda Kürt halkına yönelik operasyonların, toplumun ilerici kesimine daha kapsamlı saldırıların başladığını yine görüyoruz. Öğrenci gençlik hareketi bu dönemde de her zaman olduğu gibi ikiye ayrılıyor. Bir tarafta öğrencilerin yalnız kendi akademik sorunlarına yönelmesini söyleyenler, diğer tarafta ise bu yapılırken aynı zamanda bu mücadelenin işçi sınıfının iktidar mücadelesiyle birleşmesini, Kürt halkıyla yan yana gelinmesini, sokakta mücadele edilmesini savunanlar vardı. Ama zaten 2010'lu yıllara gelindiğinde öğrenci hareketinin kendi okuluyla sınırlı, toplumdan bağımsız kalamayacağı anlaşılıyordu. Gezi'ye gelinen süreç protestoların, eylemlerin yükseldiği bir süreçti ve geleceksizlik, ekonomik sorunlar vs. üniversiteli ve liseli gençliği Gezi'ye itiyordu. Gezi'de tüm üniversitelerde öğrenci dayanışmaları kuruldu, boykotlar yapıldı. Bütün liseliler de okulları boykot edip komiteler kurdu. Bu dönemde öğrenci gençliğin mücadelesine toplumun geri kalanının da destek verip sokağa çıktığını, onlarla yan yana durduğunu gördük.

Bu dönem, üniversitelerde yine karşı devrimcilerin ve devrimci güçlerin sürekli bir mücadele içinde olduğu, sürekli eylemlerin yapıldığı ve yaşanan her olaya sokakta ses çıkardıkları bir dönemdi. Hatta 2015-2016 yıllarında ağır saldırıların, baskıların, sokak

ortasında infazların yaşandığı yoğun saldırı döneminde bile üniversite gençliği mücadeleye devam etti, kırıp pes etmedi. O dönemde ve daha önceki yıllarda da ODTÜ'de yapılan eylemler bunun bir örneğiydi.

Günümüze geldiğimizde, son birkaç yılda yaşanan eylemler, Boğaziçi Hareketi, üniversitedeki öğrenci gençliğin mücadelesinin daha politik bir nitelik kazanarak toplumun farklı kesimleriyle de yan yana gelinmesini sağladı. Kayyum rektöre karşı yapılan protestolar kısa zamanda tüm şehirlere yayıldı ve buna tepki gösteren yalnızca üniversiteliler değil, toplumun her kesiminden insanlardı ve bu hareket hala da devam ediyor. Diğer bir taraftan üniversitelerin açılmasıyla öğrenciler yurtları olmadığı için, hayat pahalılığının bu kadar fazla olduğu bir dönemde ev kiralayamadıkları için bazıları okumaktan vazgeçiyor, bazılarıysa sokakta kalmak zorunda bırakılıyor. Buna karşı tepki gösterme amaçlı bir araya geldiler, birden fazla şehirde çadırlar kurarak "Barınmıyoruz" hareketini başlattılar. Polis kalacak yeri olmayan, sesini halka duyurmayaya çalışan üniversiteli öğrencileri tehditler ederek gözaltına aldı. Bu sadece korktuklarını gösteriyor. Çünkü artık öğrenci hareketi de işçi hareketi de iç içe geçmiş durumda, aynı yakıcı sorunları yaşıyor ve aynı çözüm için mücadele ediyor: Kapitalist düzeni devrimle yıkmak ve sosyalizmi kurmak!

Antakya'dan Bir DÖB'lü

Genç Bir İşçi Arkadaşımız İle Yaptığımız Röportaj

1-) Merhaba, kendini tanıtır mısın?

Merhaba, 17 yaşında İstanbul'da yaşayan, kumaş kesimhanesinde çalışan, aynı zamanda açık liseden eğitimini sürdürmeye çalışan genç bir işçiyim.

2-) Çalışma koşulların nasıl?

Çalıştığım yerde yazın çok sıcak, kışın çok soğuk oluyor, bu nedenle rahat bir çalışma ortamı olmuyor. Gerekli iş güvenliği sağlanmıyor, her an bir parmağımı kaybedebilirim veya taşıdığım ağır çuvalar sebebiyle sakatlanabilirim.

3-) Ne kadar maaş alıyorsun?

Aylık 3000TL maaş alıyorum. Bunun bir kısmını aileme veriyorum.

- Günde kaç saat çalışıyorsun?

Günde 10-11 bazen 12 saat çalışıyorum. Bu kadar çalışmak, fiziksel ve ruhsal olarak beni çok yoruyor. Kendime ayıracak pek vaktim kalmıyor, kalan o kısacık zamanda da işin yorgunluğunu üstümden atmaya çalışıyorum.

- İş yerinde nasıl muamele görüyorsun?

İş yerimdeki insanlardan yaşça küçük olduğum için, kendi işim haricindeki tüm işler ve ayak işleri bana yaptırılmaya çalışılıyor. Yapmak istemediğimde küfür ve hakaret yiyorum. Küfür ve hakaretlere karşı çıkınca da saygısız ilan ediliyorum..)

4-) Genç bir işçi olarak en çok karşılaştığın sorun nedir?

Çalışmak zorunda olduğum için düzgün bir eğitim göremiyorum. Üniversiteye gitmek istiyorum, ama işten dolayı zaman bulup ders çalışmıyorum.

5-) Genç bir işçi olarak gelecek hayalin nedir?

Daha az çalışma saatleri, iş güvenliğinin sağlandığı bir iş ortamı, ücretli köle olmadığım bir yaşam.

6-) Kötü çalışma koşulları ve hak ihlallerini engellemek için sence ne yapılmalıdır?

Patronlar, sermayedarlar bize muhtaçlar, bizim yerimize çalışamazlar. Bunu bilip kadınıyla, erkeğiyle, genciyle ve yaşlısıyla bütün işçiler olarak, ayağa kalkıp hep beraber sesimizi çıkarırsak, onların düzenine karşı mücadele edersek, işte o zaman bizleri sadece sömürebilecekleri birer nesne olarak göremezler.

İstanbul'dan Genç Bir İşçi

“YENİ İNSAN”

“Çünkü devrim büyük görevi, temel olarak, yeni insanı, tam devrimci bilince sahip, tam sosyalist bilince sahip, tam komünist bilince sahip insanı şekillendirme görevidir.” Bu görev dünyayı devrim yoluyla değiştirmek isteyen her devrimci örgütün önüne bir ihtiyaç ve zorunluluk haline gelmiş bir görevdir. Özellikle Türkiye ve Kürdistan içinde pratik, zorunlu bir hale gelmiştir.

Yeni insan devrimden sonraya ertelenemez bir gerekliliktir. Kendi içimizde yeni insanı yaratmaya şimdiden başlamak biz komünistlerin en önemli görevidir. Fakat şunu da bilmeliyiz ki yeni insan dediğimizde akıllara mükemmel, eksiksiz, hatasız ve bir çırpıda yaratılacak bir insan gelmemelidir. Bu ancak süreç içinde ortaya çıkabilir. Nihayetinde donmuş kalıplar içinde insan yaratmıyoruz. Hareket halindeki insanı, tarihsel gelişimindeki insanı çözümleyerek ortaya koymak en sağlıklı ve mümkün olanıdır. Fakat, her birimizin yeni insan dendiğinde kendi içinde özgürleşme ve kopuşunu yaşayabilmiş insanlar gelmeli aklımıza çünkü “özgürleşme ve kopuşu” yaşayamamış kimse için yeni insandan bahsedemeyiz.

Peki, bu özgürleşme ve kopuştan kastımız nedir? Bu ikiliyi ele alırken aslında kapitalist üretim biçiminin kirliliği ve çürümüş mekanizmalarının birer çarklarından olmayan bunun için ileri adım atanları ele alıyoruz. Tabii, bunu söylerken bu bağdan kopmanın

o kadar kolay olmayacağını da farkındayız. Küçük burjuva alışkanlıklardan kopmak hiç de kolay değildir. Bu bağlamda aslında neden yeni insana ihtiyaç duyuyoruz biraz bunu konuşalım.

Marx ve Engels, tarihi insanın gerçek yaşam süreçlerine bakarak dayandırdılar, tarihsel materyalist bir açıdan ve insanın ortaya çıkış sürecini diyalektik yöntemle ele aldılar. Engels Doğanın Diyalektiği kitabında şöyle diyor. “Bütün hayvanların en toplumsal insanın gelişiminde iki ayağı üzerinde doğrulmak ve böylece serbest hale gelmiş ellerini kullanarak doğayı değişime uğratmak önemli aşamalardan birisini oluşturuyor. O, tüm insan varoluşunun temel koşuludur. Ve bir anlamda bu öyle ölçüdedir ki, emek insanın kendisini yarattı demek gerekir.” Yani aslında çok derine inmeden şunu söyleyelim insanlar feodal sistemde “kulluk bilincine” sahiptiler. Onlar için aynı zamanda krallarına bağlılık Tanrı’ya bağlılıkla eş değerdi. Fakat, gel zaman git zaman feodalizmin de yıkılmaz şatoları yıkılınca yerine “yeni bir sistem yani kapitalizm” hakim oldu. Evet, kapitalizmde insanlar daha özgürlerdi, fakat bütün yaşamı emek zamanına dönüştürülerek, tek bir sınıfa bolca zaman sağlanıyordu. Tekelci kapitalizm üretim araçlarının özel mülkiyetine dayalı bir toplumsal sistem olduğundan ve bu maddi temelde son kertede insanları bireyselliğe itiyor. Ve artık durum rakiplerini yok etmeye kendi kişisel çıkarlarına geliyor.

Üretim süreciyle olan bağlarını kaybeden işçiler, zamanla kendi emeklerinin ürünlerine yabancılaşıyorlar. Yani kısacası bireyin bireysel kurtuluşuna uyarlı olan kapitalizm insan ilişkilerinin evrensel yabancılaşmasıyla bu konuda tam bir çürüme sürecine girmişti demek doğru olacaktır. Bu da aynı zamanda yeni insanın gelişim koşullarının oluşum sürecidir.

Yeni insana neden ihtiyaç duyduğumuzdan bahsettik. Ve biz devrimciler için özellikle bunun zorunluluk boyutunda su gibi hava gibi ihtiyaç olduğunu tekrardan söylemeye gerek yok, fakat kopuş ve özgürleşmeden bahsetmişken komutan Che'nin Fidel Castro ile tanıştıktan sonra eski yaşamına dönmeyip gerilla grubuna katılması bunun en güzel örneği olabilir. Hatta devrimden sonra o günler hakkında konuşurken Che şöyle diyor: "Devrimci bir doktor olmak için her şeyden önce devrimi yapmak gereklidir. Aynı ayrı bireysel çabalar, saf idealler, soylu erekler uğruna tüm bir hayatı feda etme arzusu, bütün bunlar tek başına harekete geçirilse hiçbir işe yaramaz" diyor. "...Kişisel bir çabayı toplumun ihtiyaçlarına uydurmak için ne yapılmalıdır? Hepimiz geçmişimizi düşünelim, doktor olarak ya da devrimden önce herhangi bir halk sağlığı hizmetindeki çalışmalarımızda yaptıklarımızı ve düşündüklerimizi hatırlayalım. Bunu derin bir eleştiri ruhu içinde yapalım, bu geçmiş dönemde bütün duygularımızın ve düşüncelerimizin artık bitmiş sayılması lazım geldiği ve yeni tip bir insan yaratmak gerektiği sonucuna varırız. Her birimiz,

kendisiyle ilgili alanda, bu yeni insan tipinin mimarı olursa herkes için bu insanı yaratmak daha kolaylaşacak ve bu yeni insan Küba'yı temsil edecektir..." Yeni insanın en iyi örneklerinden olan komutan Che'nin bu kopuşu yaşayabilmesinin en önemli nedenlerinden biri de eski toplumda edinilmiş alışkanlıkları yani küçük burjuva alışkanlıklarını aşabilme kararlılığıdır. Bizler de Che'nin kararlılığını kuşanıp yeni insan olabilmek, oluşabilme yolunda böyle adım atmamızdır.

İnsanlara, olaylara, dünyaya karşı duyarlılık; çalışmak, kendi içinde bir öz disipline sahip olmak, bunu kolektife katmak, kolektif disiplini yaratmak ve uygulamak... Asla bencilliğe ve kendini beğenmişliğe düşmeden eksikliklerinin farkında olabilen, eleştiriye açık, özeleştiri yapabilen insanlar olabilmek, devrimci önderlerimizin, yeni insanın en güzel örneklerinin, yaşamlarıyla bize gösterdikleri proletar komünist özellikler bunlar.

"Emeğin yerini Fourier'in iddia ettiği gibi oyun alamaz. Bir boş vakit, istirahat vakti olduğu kadar, aynı zamanda daha yüksek faaliyetler vakti olan serbest süre, sahibini şüphesiz başka bir insan haline getirir ve dolaysız üretim sürecine de yeni insan girer. Üretim süreci, oluşum halindeki insan için bir disiplin aracı olduğu kadar o halde, oluşmuş ve olgunlaşmış, kafasında toplumun birikmiş bilgisini taşıyan insan için bir araştırma süreci, deneysel bir bilim, maddi olarak yıpratıcı ve nesnelleştirici bir bilimdir. Her ikisi için de emek, söz gelimi tanımdaki gibi,

ellerin pratik işleyişini ve vücudun serbest devinimini gerçekleştirmesi anlamında bir egzersizdir.” diyor Marx. Çalışmayı yaşamımızın ayrılmaz bir parçası olarak görebilmenin ve boş zamanlarımızda bile çalışmayı kendimize görev bilen ve daha önemlisi bunu gönülden ve gerçekten severek yapabilen insanların “yeni insanı” temsil ettiğini söylüyor Marx. Örneğin Che, devrimin ekonomi bakanı olduğu dönemlerde şeker kamışı plantasyonlarında işçilerle birlikte çalışıyor ve bundan çok büyük mutluluk duyuyordu.

“Gönüllü çalışma, temel üretim araçlarının kamu mülkiyetinde olduğu bir toplumda çalışmayla ilgili komünist tavrın gerçek ifadesidir. İşçi sınıfının davasını seven ve devrimci görevleri yerine getirmek için boş zamanlarını ve dinlenme sürelerini bu davaya tabi kılan insanların verdiği örnektir. Gönüllü çalışma bilinç yaratan bir okuldur, toplum içinde ve toplum için bireysel katkı olarak harcanan çabadır ve komünizme geçiş sürecini hızlandırmamıza izin veren bilincin derinleştirilmesini ilerletmektedir.” diyor Che. Onun yarattığı güzel örneği daha sonra Kübalı işçiler defalarca yeniden ve yeniden gösterdiler. Birçok kez işçiler çeşitli iş yerlerinde mesai ücretlerini almayarak sosyalist devlete yardımda bulundular.

Şu çok açık bir konu ki devrimimizin böyle özverili çalışan sınıfına, partisine ve yoldaşlarına karşı açık olan insanlara ihtiyacı var.

Peki, bizler kadrolar olarak neden yeni insanı kuşanmalı, giyinmeliyiz? Her ne kadar birçoğumuz, diyalektik düşünme yöntemini ne kadar iyi özümsemişsek de bir kadronun diyalektik düşünemesi çok önemlidir. Bazı olaylar karşısında yorum yaparken ya da sahip olduğumuz bilgileri çevredeki insanlara aktarıırken, yer yer mekanik düşünce yapısıyla hareket edebiliyoruz, fakat diyalektik düşünmek nedir diye soracak olursak şöyle bir açıklama yapabiliriz. Diyalektik düşünmenin herhangi bir formülü yoktur. Bunun için basitleştirici olmamak, önümüzde duranı derinlemesine ve çok yönlülüğü içinde görebilmek, düz mantıkla düşünmemek, şurada bir neden burada bir sonuç aramamak gerekiyor. Her olayı gelişim içinde, çelişkili yanlarıyla bütünlüklü kavrayabilmek, olaylara süreçlerle bakabilmek diyalektik düşünmektir. Aynı tarihsel ve toplumsal koşullarda aynı şeyleri tekrarlayıp durmak ise mekanik düşünmektir.

Leninistler, solun diğer çevrelerine oranla işin teorik yanından bakıldığında önemli mesafeler kat etmiştir. Ama dünyayı değiştirme eyleminin pratik bir zorunluluk halini aldığı devrim sorununa tamamen pratik açıdan bakmanın kaçınılmaz hale geldiği günümüzde, olayların akışının görüntüsüne takılıp kalmadan, onların her birindeki içsel bağlantıları görerek sürece müdahale edebilmek için, diyalektiğin öğrendikçe derinleşen, derinleştikçe açılan ufkunu yeniden gözden geçirmeliyiz diye düşünüyorum. Çünkü Leninistler, öğretirken öğrenebilen,

değiştirirken değişebilen, örgütlerken beynini örgütleyebilen, yürürken senfoni söyleyebilen maestrolar olmak zorundadır.

Bir kadro devrim dönemleri yalnızca yığınları büyük bir hızla eğitmekle kalmamalı, aynı zamanda bu yığınlara önderlik edecek öncü gücü ve onun kadrolarını da büyük bir hızla eğitmeli. Böylesi süreçlerde devrimci pratik ne kadar hızlı bir gelişim gösterirse, devrimci teori de bu pratik adımlara yol göstermek üzere hızlı bir gelişim kaydeder. İhtiyaç duyulan teorik birikim, ısrarlı ve yoğun bir çaba ile pratik adımlarla yan yana ve iç içe gelişir. Açıktır ki, her an ortaya çıkan siyasal ve toplumsal olayları analiz edebilmek, gelişmeleri öngörebilmek ve bunlardan devrimimiz açısından sonuçlar çıkarabilmek için teorik kavrayışımızı geliştirmeliyiz. Öğrenme yalnızca kitap okuyarak sağlanmaz elbette. Günlük olarak yaşanan birçok olay, tanık olunan birçok gelişme, aktarılan birçok deneyim, öğrenmenin çeşitli biçimleridir. Eğer bir insan öğrenmeyi ve var olan birikimini arttırmayı kafasına koymuşsa okuyarak, görerek, deneyerek, anlayarak kendisini geliştirir.

Bunun için her şeyden önce Marksist-Leninist klasikler okunmalı, onlardaki diyalektiği özümsemeliyiz. Tüm düşünüşe, ustaların eserlerindeki bu canlı diyalektik yön verirse, gelişim için gerekli ön koşul sağlamış oluruz. Klasik eserlerdeki bilimsel yöntemi kavramış olan bir kadro, bu sağlam temel üzerine analiz yeteneğini ve büyük düşünmeyi eklerse, sarsılmaz

bir kale inşa etmiş olur. Bir kadro, yeni insanı tam da bu anlattıklarımız için kuşanmalıdır.

(Devrimci Öğrenci Birliği yeni dönem kampında yapılan sunumlardan alınmıştır.)

“HAYATA DAİR SÖZLER”

Aynı yan hep yattığın
Üzülmelere de katlandın
Mekan aynı kelimeler azdı
Sözlerimizdeki keder aynı

Hayatımızda bir şans vardı
Yaşam adına gidip bir karar aldık.
Umut yaşamlarımızın içinde,
Umut yaşamla birlikte

İnsanlar ölüyor açlıktan
Kapital bataklığından
Bak isyan, başkaldırılar
Saf kir var, aş aldı mı kaç

Ölmeyi unut yaşamak planda
Kurtarmaz veyahut kaçsan da
Eğer gerçeği soruyorsanız,
Ekmek kalmadı aslanın ağzında

Ağır geliyor,
Kaçında gülüyor bir çocuk
Yine saldırılar var.

Başım dönüyor,
Açlıktan ölüyor bir çocuk.
Gözlerimde yaş

Kirli hayatlar temiz yürekler
Gitti zamanla elin tetikte.
Kime güvenecen bugünlerde?
Yürü kalk yine sen düşsen de...

Birileri açmış,
Birileri doymuş,
Biri para saçmış,
Birileri sormuş.

Benim gençliğim nerede?
Benim geleceğim nerede?

Ben niye göremiyorum geleceğimi
Ne için attırıyorlar tepelerimizi?
Anlayan var mı gecelerimizi?
Ay ve karanlık zedeledi bizi

Senelerimizi heba ettik, ne için?
Köle gibi çalış, sisteme entegre için
Boş bir boğaz, boş bir oda
Silah sesi duymadım ama yoktu boğan

Sorgu sual, tabi yoktu soran
Adalet mi? Ha, o nasıl bir dolap?
Bu nasıl bir hayat?
Var mı sorgulayan?

Soru kalmasın aklında falan
Bir tarafın doğru bir tarafın yalan
Düşünmen için bir şarkı sana
Hayata dair sözler Kai Nat'tan

Ağır geliyor
Kaçında gülüyor bir çocuk
Yine saldırılar var

Başım dönüyor
Açlıktan ölüyor bir çocuk
Gözlerimde yaş

Devrimci Öğrenci Birliği-DÖB

DOBirliđi

sabirsizlikzamani.
wixsite.com/website

dob.birliği

